

หนึ่งร้อยยี่สิบเอ็ด

ชื่อเสียงเลื่องลือ

“โมโหซะมัด” ซูลัวเดินหน้านิ่งลงมาท่ามกลางสายตาจับจ้องจากทุกคน
ทว่าหลังจากกลับมาถึงเมืองหนานชานแล้ว หญิงสาวก็ระเบิดอารมณ์ออกมา
ทันที

“พรีตๆๆ” เป่ย์เจินอิงหัวเราะขันออกมาอย่างกลั่นไม่ไหว

“ยังจะกล้าขันอีก” จื่อเหยียนกระซิบเสียงต่ำ พลังหยิกแหวอีกฝ่าย

“ก็...ก็คนมันกลั่นไม่อยู่นี่นา...พรีตๆๆ” สุดท้ายเป่ย์เจินอิงก็กุมท้อง
พลังระเบิดเสียงหัวเราะลั่น

หลังจากเสียงหัวเราะของเป่ย์เจินอิง จับพลันนั้นบรรยากาศชวนขันก็
เหมือนจะถูกจุดขึ้นมา ก่อนจะลามขึ้นอย่างรวดเร็วทันที ทุกคนพากันหัวเราะ
อย่างเอาเป็นเอาตาย แทบจะลงไปกลิ้งอยู่กับพื้น

เจ้าพวกสหายใจโหด! ถึงขั้นนี้แล้วยังเอาแต่หัวเราะนางกันอยู่ได้ ซูลัว
มุดหน้าฝังไปกับแผ่นอกของหนานกงหลิวอวี่นอย่างหงุดหงิด ขึ้นเป็นแบบนี้
ต่อไป นางคงไม่มีหน้าไปพบเจอใครเป็นแน่!

แววตาของหนานกงหลิวอวี่นฉายรอยยิ้มหัว ทว่าชายหนุ่มสามารถ
ควบคุมตัวเองได้เป็นอย่างดี เขาเพียงแค่เ้ม้มปากแล้วยิ้มออกมาบางๆ เท่านั้น

ก่อนจะลูบศีรษะชูลิ้วที่มุดอยู่กับอกของตนราวกับนกกระจอกเทศมุดดิน ชายหนุ่มพยายามกลืนหัวเราะยามที่เอ่ยปลอบอีกฝ่ายอย่างอ่อนโยน จังหวะเดียวกันนั้น องค์ชายจิ้งก็ปรายตาเตือนคนอื่นๆ พรืบทานั้นบรรยาศก็สงบนิ่งลงทันใด พวกของเป่ยเงินอิงชั้นไม่ออกเลยแม้แต่คนเดียว

รอบด้านเงียบสงัดอย่างประหลาด

“เอละ ไม่หัวเราะแล้วนะ” หนานกงหลิววิ่งปลอบพาลงลูบศีรษะชูลิ้ว “ตอนแรกเจ้าก็ตั้งใจห้อยแผ่นหยกलयมังกรเพื่ออำพรางความสามารถมิใช่หรือ แบบนี้ไม่ยิ่งดีใหญ่หรือไร”

ถึงจะเคยพูดไว้แบบนี้ก็เถอะ แต่นั่น...มันคือการแสร้งอ่อนแอต่างหากเล่า แม้ว่าพลจะเหมือนกัน แต่วิธีการกลับยากที่จะยอมรับได้

“ช่างเถอะๆ บุรุษผู้ยิ่งใหญ่เคยกล่าวไว้ว่า ไม่ว่าแมวขาวหรือแมวดำ ขอเพียงจับหนูได้ล้วนแต่เป็นแมวทั้งสิ้น นั่นก็หมายความว่า ไม่ว่าจะใช้วิธีการแบบใด ขอแค่หลอกคนเหล่านั้นได้จนบรรลุเป้าหมาย เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว” ไม่นานชูลิ้วก็คิดได้ อันที่จริงนางก็ทำให้คนไร้เหตุผลไม่ เพียงแต่ก่อนหน้านี้รู้สึกอารมณ์เสียอย่างยิ่งเพราะเจ้าหลี่เมาให้ผู้นั้น

“เอ่อนี้ หญิงชุดดำผู้นั้นดูแปลกๆ นะ...” เป่ยเงินอิงเองก็สังเกตเห็นหญิงชุดดำเช่นกัน แต่ไม่ว่าลูกน้องของเขาจะสืบเสาะด้วยวิธีใดก็ไม่พบเบาะแสของคนผู้นั้นเลย สิ่งเดียวที่รู้จักคือหญิงชุดดำมิได้เป็นลูกหลานของหนึ่งในสิบชั่วอำนาจใหญ่ แต่นางทะยานขึ้นมาได้จากการต่อสู้ในศึกมังกรทะยานสายนอก ซ้ำยังเป็นผู้คว้าชัยอันดับหนึ่งในศึกมังกรทะยานสายนอกเสียด้วย!

“รอบชิงชัยของศึกมังกรทะยานสายนอกไม่สนุกเลยสักนิด” หลังจากเป่ยเงินอิงสารยายออกมาจนจบ เขาก็เสริมขึ้นอีกประโยค “เพราะตอนนั้นหญิงชุดดำผู้นี้ไม่ได้แสดงพลังยุทธ์ออกมาอย่างเต็มที่”

“ขนาดไม่ได้แสดงพลังยุทธ์ออกมาอย่างเต็มที่ที่ยังเล่นงานผู้ทำชิงอันดับสองจนแทบมอดม้วย ดูท่าแล้วฝีมือของนางก็น่าจะไม่เลวอยู่นะ” หลันชวียินเอ่ยออกมา

“ลั่วลั่ว เจ้าต้องระวังตัวให้ดี นางดูเป็นปฏิบัติกับเจ้าอย่างโจ่งแจ้ง”
จื่อเหียนเองก็กำชับไม่หยุด

“ข้ารู้” ชูลั่วหัวเราะอย่างไม่ใส่ใจอะไรนัก นางคิดว่าตนเองพอจะเตา
สถานะของหญิงผู้นั้นได้ และนางก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้ต่อสู้กับอีกฝ่าย
เพื่อชำระความแค้นทั้งหมดที่เคยมีมาในอดีต

“เจ้าอย่าประมาท ความสามารถของนางน่าเกรงขามไม่น้อย” สีหน้า
ของจื่อเหียนหายแววมุ่นมั่นและจริงจัง

“ข้ารู้” ชูลั่วยิ้มให้พลางพยักหน้า

**การแข่งขันรอบคัดเลือกผู้มีสิทธิ์สิบสามคนจะจัดขึ้นในอีกครึ่งเดือน
ให้หลัง**

การต่อสู้ดำเนินถึงรอบนี้ได้ ผู้ที่ผ่านเข้ารอบมาแล้วแต่เป็นยอดฝีมือ
ชั้นเยี่ยมทั้งสิ้น ทว่าชาวลือภายนอกที่กำลังแพร่สะพัดอยู่ในเวลานี้กลับไม่เป็น
ผลดีต่อชูลั่วเอาเสียเลย สารพัดข่าวลือโหมกระพือไปทั่ว มีทั้งคนคัดค้าน มีทั้ง
ขบวนต่อต้าน ทว่ายุคนี้หาใช่ยุคที่ปกครองด้วยเสียงวิพากษ์วิจารณ์ไม่ ในโลก
ใบนี้ที่พลังยุทธ์เป็นใหญ่ สำหรับยอดฝีมือผู้แข็งแกร่งเฉกเช่นปรมาจารย์
หรงอวินแล้ว คำวิพากษ์วิจารณ์ก็ไม่ต่างอะไรจากเสียงผายลม

หากอีกฝ่ายไม่พอใจ เพียงแค่สะบัดฝ่ามือเบาๆ เมืองทั้งเมืองก็ยอม
อันตรายหายไปได้ในพริบตาเดียว เพราะแบบนี้คำพูดลอยลมทั้งหลายจึง
หาได้มีผลใดๆ ต่อปรมาจารย์หรงอวินไม่ ข้าเจ้าตัวยังไม่แยแสหรือแสดงท่าที
ใดต่อการประทุของผู้คนเหล่านั้นอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้...การแข่งขันจึงยังดำเนินต่อไปตามกำหนดการเดิม

สำหรับชูลั่ว ครั้งนี้เป็นการแข่งขันรอบที่สี่แล้ว ในสามรอบที่ผ่านมา ไม่
ว่าจะชนะมาได้ด้วยตนเองหรือถูกบังคับให้ได้รับชัยชนะ ก็ล้วนแต่เรียงได้ว่า
อาศัยโชคทั้งสิ้น รอบนี้ชูลั่วแทบไม่จำเป็นจะต้องจับสลากด้วยซ้ำ นางรอให้
เหลือสลากรายชื่อสุดท้ายตกมาถึงมือตัวเอง ไม่ว่าคนผู้นั้นจะเป็นใคร นางก็

ยินดีทั้งนั้น

พอเห็นชูล้วยังไม่ได้ขึ้นไปบนเวทีประลองยุทธ์ ผู้คนด้านล่างก็เริ่มจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์

“ครั้งนี้คงไม่ใช่โกงอีกกรรมง”

“ใครจะรู้เล่า ไม่แน่ว่าสลากรายชื่อเปล่านั้นอาจจะเป็นของชูล้วยีกก็ได้”

“เป็นไปได้ ไม่แน่ว่าผู้ตัดสินรองพวกนั้นอาจจะงใจให้สลากรายชื่อเปล่านั้นเพื่อประจบผู้ตัดสินหลักก็เป็นได้”

ความเคลือบแคลงสงสัยหลังโหล่ซัดสาดเข้ามาพร้อมกับน้ำป่าที่แทบจะโถมทับชูล้วยให้จมมิด ทว่าหญิงสาวยังยืนส่งาประดุจเทพธิดาอยู่ท่ามกลางคนหมู่มากเช่นนั้น นางยีนนิ่ง ใบหน้าเผยรอยยิ้มบางๆ สีหน้าราบเรียบ ดูเหมือนว่าไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้หัวใจของนางสั่นไหวหรือคลอนแคลนได้

ณ ที่นั่งกิตติมศักดิ์ของสกุลหลี่แห่งวังสระหยก

“จัดการเรียบร้อยแล้วหรือ” มุมปากหลี่เหยาเหยาที่ยิ้มเย้นชา ครั้งนี้นางใช้วิธีการบางอย่างเพื่อให้ชูล้วยโชคดีจับได้สลากรายชื่อเปล่านั้นอีกครั้ง เพราะนางรู้ว่าหากจะสังหารใครสักคน สิ่งที่ต้องทำก็คือยกอีกฝ่ายไปไว้ในจุดสูงสุด จากนั้นก็ปล่อยให้ทั้งดิ่งลงมาอย่างหนักหน่วงรุนแรง การแก้แค้นแบบนี้แหละทำให้รู้สึกดีที่สุดในยิ่กว่านั้น...ถ้าชูล้วยจับได้สลากรายชื่อเปล่านั้นอีกครั้ง...ผู้คนในสนามประลองต้องคลุ้มคลั่งขึ้นมาแน่ พอคิดเช่นนี้แล้วหลี่เหยาเหยาที่หัวเราะลั่นออกมาด้วยความเบิกบานใจ

“คุณหนู” ผู้เฒ่าหลี่ที่อยู่ข้างกายหลี่เหยาเหยาเหลือบตามองหญิงสาวนิดหนึ่ง

“อือ” หลี่เหยาเหยาหยุดหัวเราะ ดวงตาฉายแววอำมหิตออกมา “ต้องทำให้ชูล้วยจับรายชื่อเปล่านั้นให้ได้!”

สีหน้าของผู้เฒ่าหลี่เผยแว่ประสังข์ร้ายออกมาเช่นกัน สำหรับชูล้วยที่ทำร้ายสกุลหลี่แห่งวังสระหยกให้ตกต่ำลงถึงจุดนี้ ความตายยังนับว่าเป็น

บทลงโทษสถานเบาที่สุดด้วยซ้ำไป ครั้งนี้จะต้องเล่นงานอีกฝ่ายให้ย่อยยับ
อับปางจนได้!

เวลานี้ซูลัวหาได้รู้ถึงเจตนาของหลี่เหยาเหยาไม่ หากรู้...เจ้าตัวคงไม่อาจ
มีสีหน้าสงบนิ่งเช่นนี้ได้

ผู้เข้าแข่งขันพากันเดินขึ้นบนเวทีประลอง ก่อนจะเรียงลำดับกัน
จับสลากรายชื่อ ซูลัวหรือตาลงเล็กน้อย เวลานี้เหลือไม่กี่คนแล้ว จนกระทั่งถึง
ตอนนี้ยังไม่มีใครจับได้รายชื่อเปล่าแผ่นนั้นเลย จู่ๆ ซูลัวก็เกิดสังหรณ์ไม่ดี
ขึ้นมา...

สลากรายชื่อเปล่าแผ่นนั้นคงไม่ตกเป็นของนางจริงๆ หรือกระมัง สิ่ง
ที่อาจเป็นเรื่องตลกอย่างยิ่งสำหรับผู้อื่น ทว่าซูลัวกลับคิดว่าอย่าแหย่อย่างถึงที่สุด
แม้ว่าหญิงสาวจะมีสีหน้าเรียบเฉยอยู่เช่นเดิม ทว่าในใจของนางกลับร้อน
อย่างยิ่ง ดวงตาคู่นั้นคอยเหลือบมองไปทางเวทีประลองยุทธ์ตลอดเวลา

ตอนที่เหลือผู้เข้าแข่งขันเพียงแค่ห้าคนบนเวที รายชื่อเปล่าก็ยังคงอยู่
ที่เดิม แบบนั้นมัน...ซูลัวเริ่มกระสับกระส่ายในใจ

สี่คน...

สามคน...

สองคน...

เวลานี้เหลือสลากรายชื่อเพียงแค่สองแผ่นเท่านั้น แผ่นหนึ่งเป็นรายชื่อ
เปล่า อีกแผ่นเป็นชื่อของผู้มีพลังยุทธ์ชั้นเจ็ดเพียงคนเดียวในการประลอง
ครั้งนี้ ชายหนุ่มที่ก้าวขึ้นไปบนเวทีประลองยกยืมเอ็นชาฉายเววโยโสออกมา
จากนั้นก็จับสลากแผ่นสุดท้าย

“คนผู้นั้นคือ...”

“สวรรค์! เขาคือลั่วฮ่าวหมิง! ลั่วฮ่าวหมิง ผู้คว้าชัยอันดับหนึ่งในศึก
มังกรทะยานครั้งก่อน”

“สวรรค์! เทพบุตรของข้า!”

พริบตานี้ ทิวทั้งลานประลองยุทธ์ก็เกิดเสียงฮือฮาขึ้นมา

ลั่วฮ่าวหมิงปรายตาดูแคลนไปรอบๆ ก่อนจะมายุดหนึ่งอยู่ที่ซูลัว ต้องบอกว่าลั่วฮ่าวหมิงมีดวงตาที่งดงาม ดวงตาของเขาดำขลับดุจม่านราตรี ลึกล้ายากจะคาดเดา ตอนที่สายตาคู่ นั้นหยุดอยู่ที่ซูลัว ทำเอาหญิงสาวรู้สึกตระหนก รวกับศัตรูตัวฉกาจกำลังจะจู่โจมเข้าใส่ พลังอำนาจกดดันทั้งแข็งแกร่งและเต็มไปด้วยรังสีสังหาร

ซูลัวหรือตาลงินๆ ยอมรับโดยดีว่าตอนนี้นางกับลั่วฮ่าวหมิงหาได้อยู่ในระดับเดียวกันไม่ หากเขาคิดจะสังหารนางก็ง่ายยิ่งกว่าพลิกฝ่ามือ หลังจากที่ลั่วฮ่าวหมิงจับสลากแล้วก็โยนไปให้โหมก ทำเอาอีกฝ่ายเกิดอาการหวาดหวั่น กริ่งเกรงขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด

โหมกผู้นั้นกำป้ายสลากเอาไว้ ตอนที่แบมือออก เจ้าตัวก็ถอนหายใจออกมา “รายชื่อเปล่า! คุณชายลั่วจับได้รายชื่อเปล่า”

อันที่จริงโหมกเองก็มีความกดดันไม่น้อยเช่นกัน เพราะก่อนหน้านี้เขาได้รับคำสั่งมาว่าครั้งนี้ห้ามไม่ให้ซูลัวจับได้สลากรายชื่อเปล่าอีกเด็ดขาด หว่าก่อนที่การแข่งขันในรอบนี้จะเริ่มขึ้นไม่นาน ก็มีคำขู่ส่งมาถึงเขาอีกว่า ทำเช่นไรก็ได้ให้ซูลัวจับได้สลากรายชื่อเปล่า

ซูลัวนางทั้งสองหาใช่ผู้ที่โหมกจะล่วงเกินได้ไม่ เพราะฉะนั้นยามนี้เขาจึงเกิดความขัดแย้งในใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้ค่อยยังชั่วหน่อย ลั่วฮ่าวหมิงเป็นผู้จับได้สลากรายชื่อเปล่าที่ทุกคนกำลังจับจ้องไปแทน ปัญหาทั้งหมดจึงได้รับการสะสางโดยเร็ว ยิ่งเมื่อมองปฏิกิริยาจากผู้ชมที่อยู่ด้านล่างเวทีด้วยแล้ว โหมกการแข่งขันก็รู้ทันที่ว่าสลากรายชื่อเปล่าแผ่นนี้เหมาะกับลั่วฮ่าวหมิงเป็นที่สุด

“ลั่วฮ่าวหมิงจับได้สลากรายชื่อเปล่า”

“แบบนี้สิถึงจะเรียกว่าเป็นเรื่องปกติ สลากรายชื่อเปล่าก็ควรจะถูกเป็นของผู้เข้าแข่งขันที่มีพลังยุทธ์ล้ำเลิศอย่างองค์ชายจิ้นและลั่วฮ่าวหมิงนี่ละ”

“นั่นสิๆ แบบนี้พวกเราถึงค่อยยอมรับได้หน่อย”

“ฮ่าๆ ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าครานี้ซูลัวต้องต่อสู้อย่างจริงจังแล้วสิ”

“ถูกต้อง แต่นางก็โชคดีไม่น้อยจริงๆ นั่นละ คู่ต่อสู้ของนางเป็นผู้มีฤทธิ์เพียงคนเดียวจากยี่สิบห้าคนที่ม่พลังฤทธิ์แค่ขั้นเจ็ดเท่านั้น เพราะคนอื่นๆ ล้วนแต่มีพลังฤทธิ์ขั้นแปดขึ้นไปทั้งสิ้น”

“ซูลัวเพิ่งอยู่ในขั้นห้าไม่ใช่หรือไร ต่อกรกับผู้ม่พลังฤทธิ์ขั้นเจ็ดแบบนี้มิเท่ากับพ่ายแพ้ตั้งแต่ยังไม่เริ่มหรือ”

“หวังว่าคนผู้นั้นคงจะไม่ถูกซื้อตัวแล้วอมยกลงขาไปเองอีกนะ”

“ไม่มีทาง ผู้ม่พลังฤทธิ์ขั้นเจ็ดรายนี้เป็นคนจากสกุลเชวียนหยวน ไม่รู้เป็นเพราะเหตุใดถึงได้เล้าลือกันว่าอีกฝ่ายมีความแค้นฝังลึกกับซูลัวด้วยนะ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ดี ฮาๆ ในที่สุดก็ไม่ต้องทนเห็นหน้าซูลัวอีกแล้ว แค่คิดก็น่ายินดีเหลือเกิน”

ซูลัวรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาทันที คู่แข่งของนางเป็นแค่ผู้ม่พลังฤทธิ์ขั้นเจ็ดแต่นางกลับถูกดูแคลนถึงเพียงนี้ แต่แล้วอย่างไรเล่า คอยดูแล้วกันว่าสุดท้ายใครจะเป็นผู้หิวเราะ

คู่ต่อสู้ของหนานกงหลิววินก็คือหลี่เมาไห่ ยอดฝีมือจากสกุลหลี่แห่งวังสระหยก ทว่านับเป็นความโชคร้ายของอีกฝ่ายที่ต้องปะทะฝีมือกับหนานกงหลิววิน

หนานกงหลิววินไม่ทันได้ลงมือ จังหวะที่อีกฝ่ายจู่โจมเข้ามาเต็มกำลังนั้น ชายหนุ่มก็ปล่อยผลึกอสณิบาตออกไป พริบตาั้นผลึกอสณิบาตที่มีขนาดเท่าลูกหนังก็ขยายใหญ่ขึ้น ก่อนจะครอบร่างของหลี่เมาไห่ให้เอาไว้ หลังจากเสียง ‘ครืนๆ’ ดังคำรามขึ้น ยอดฝีมือจากวังสระหยกก็ไหม้เกรียมไปทั้งร่าง

ผู้ม่พลังฤทธิ์ขั้นแปดถูกเผาเกรียมไปง่ายๆ แบบนี้...สมกับเป็นองค์ชายจิ้น ตัวเต็งอันดับหนึ่งในทำเนียบมังกรทะยาน

ฝ่ามือเรียวยาวดุจแผ่นหยกของหนานกงหลิววินรับผ้าไหมสีขาวจากหลิงเฟิง ก่อนเจ้าตัวจะเซ็ดที่ปลายนิ้วเบาๆ นิ้วเรียวยาวของชายหนุ่มเห็นข้อต่อชัดเจน ดวงตางามยิ่งนัก

สีหน้าของหนานกงหลิววินยังเรียบเฉยอยู่เช่นนั้น แต่มุมปากยกสูงขึ้น

นิดๆ เผยให้เห็นแววร้ายกาจและโอ้อวดลำพองใจอยู่ในที่ สีหน้าและรังสีของชายหนุ่มในยามนี้ทำเอาลัวฮัวหมิงเทียบชั้นไม่ติดฝุ่น

“องค์ชายจิ้นอายุยืนหมื่นปี หมื่นปีๆ!”

“องค์ชายจิ้นสง่างามที่สุดในแผ่นดิน!”

“องค์ชายจิ้นอายุยืนนาน ยิ่งใหญ่เหนือผู้ใดในใต้หล้า!”

บรรดาสาวๆ ต่างออเข้าหาชายหนุ่มราวกับสายน้ำป่า ทำทางเหมือนอยากใกล้ชิดอีกฝ่ายขึ้นลัคนิดก็ยิ่งดี ทว่าหนานกงหลิวอ้วนกลับนิวหนานิดๆ อย่างเดียดฉันท์ เจ้าตัวเพียงแค่นั่งเสี่ยงฮือออกมาเบาๆ พริบตานั่นก็ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้เขาเกินระยะสามจั้งในทันที

“ดูจะได้รับความนิยมมากอยู่นี่” ชูลัวเอ๋อแซวออกมาอย่างขื่นๆ

“อย่างนั้นหรือ” หนานกงหลิวอ้วนหาได้สนใจผู้คนรอบตัวไม่ เขาคว้ามือชูลัวและสอดนิ้วมือประสานกับฝ่ามือของนาง

“สตรีเหล่านั้นคลุ้มคลั่งเพราะท่าน แต่ท่านกลับไม่สนใจไยดีเลยแม้แต่นิดเดียว” ชูลัวชี้ไปยังหญิงสาวเหล่านั้น

“ไหนจึงต้องสนใจด้วยเล่า” หนานกงหลิวอ้วนกะพริบตาปริบๆ ทำทางเหมือนไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น

“ท่านนี่นะ” พอเห็นดวงตากระจ่างใสเป็นประกายวิบวับขึ้น ชูลัวก็ใจอ่อนขึ้นมาทันที ชายที่หญิงสาวทั้งหลายเฝ้าฝันนิยมน้อมพร้อมใจจะอยู่เคียงข้างนาง ดูแลนางเป็นอย่างดีทุกอย่าง บางครั้งชูลัวยังไม่อยากจะเชื่อด้วยซ้ำว่าทำไมหนานกงหลิวอ้วนถึงได้ดีกับนางเพียงนี้

“ถึงตาเจ้าแล้ว” หนานกงหลิวอ้วนจูงมือชูลัวไปส่งถึงเวทีประลองยุทธ์

“อ้อ” ชูลัวยิ้มให้อีกฝ่าย ก่อนจะประทับรอยจูบไปบนริมฝีปากสีแดงสดของหนานกงหลิวอ้วน “รอข้ากลับมาพร้อมชัยชนะ”

“ได้ ข้าจะรอเจ้า” ดวงตาของหนานกงหลิวอ้วนฉายแววอ่อนโยน เป็นความอ่อนโยนที่มอบให้นางเพียงผู้เดียว นอกจากนางแล้วก็ไม่มีใครที่จะได้รับการปฏิบัติเช่นนี้จากองค์ชายจิ้น

ผู้ที่ซูลัวต้องประฝีมือด้วยในรอนนี้มีพลังยุทธ์ชั้นเจ็ด อีกฝ่ายดูจะมีความเชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่ง เพราะเสียงที่เล่าลือกันนั้นบอกว่าซูลัวมีพลังยุทธ์เพียงแค่นั้นเท่านั้น นางเข้ามาถึงรอนนี้ได้เพราะอาศัยกลโกง หากเขาไม่ยอมยกธงขาวก็ย่อมต้องเอาชนะนางได้อย่างไม่ต้องสงสัย

ชายหนุ่มยกมือขึ้นการวะซูลัว “ผู้น้อย...เซวียนหยวนหลิน”

“ผู้น้อย...ซูลัว” ซูลัวยิ้มเรียบๆ ออกมา

ในที่สุดก็ได้ประลองยุทธ์อย่างเป็นทางการเสียที ความรู้สึกเช่นนั้นดีชะมัด ซูลัวลึงโลดอยู่ในใจจนกระทั่งไม่ได้สังเกตด้วยซ้ำว่าหนานกงหลิววินเอาแต่ยืนปกป้องนางไม่ห่าง

ทว่าอันที่จริงแล้วในความคิดของซูลัวนั้น นางสามารถเอาชนะเซวียนหยวนหลินได้ทั้งๆ ที่หลับตาต่อสู้ด้วยซ้ำ เพราะพลังยุทธ์ที่แท้จริงของนางอยู่ในชั้นแปด ขณะที่เซวียนหยวนหลินมีพลังยุทธ์แค่ชั้นเจ็ดเท่านั้น

ความกดดันจากหนานกงหลิววินทำให้เซวียนหยวนหลินจู่โจมอย่างรุนแรงตั้งแต่ต้น เขาหวังจะปิดฉากการต่อสู้ให้รวดเร็วที่สุด ทว่าก็ไม่ได้คิดถึงขั้นลังหารซูลัว เพราะหากซูลัวมอดม้วย ตัวเขาก็คงไม่รอดเช่นกัน

เซวียนหยวนหลินถนัดใช้พลังธาตุไฟในการโจมตีมากที่สุด ลูกไฟ เสาเพลิง ธนูอัคคี และอาวุธต่างๆ ถูกปล่อยออกมาไม่หยุด แทบจะฝังซูลัวเอาไว้ในทะเลเพลิง

ทว่าสิ่งที่เซวียนหยวนหลินไม่รู้ก็คือ ซูลัวเองก็เป็นผู้ครอบครองธาตุไฟเช่นกัน หากซูลัวลำแดงศักยภาพที่แท้จริงออกมาแล้วละก็ นางสามารถกำจัดอีกฝ่ายได้ในฝ่ามือเดียวด้วยซ้ำ เวลานี้บรรยากาสด้านล่างเวทีประลองเต็มไปด้วยความตื่นเต้นเร้าใจ หลายคนพากันเกร็งร้อง “ต่อสู้! ต่อสู้! ต่อสู้!”

“โจมตีซูลัว เอาชนะนาง!”

“เตะนางลงจากเวทีประลองยุทธ์ไปเลย!”

“ซูลัวไม่มีคุณสมบัติพอจะยืนอยู่บนเวทีประลองยุทธ์!”

ท่ามกลางเสียงกู่ก้องนั้น ไม่รู้ว่าใครเป็นคนเริ่มโจมตีซูลัวด้วยวาจา

เหล่านี้ เดิมทีหญิงสาวคิดจะตอบโต้เซวียนหยวนหลินสักหนึ่งกระบวนท่า ทว่าพอได้ยินเสียงวิพากษ์วิจารณ์เหล่านี้ นางก็เปลี่ยนใจในทันที ในเมื่อชื่อเสียงของนางบั่นไปหมดแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็ให้มันพินาศไปเลยแล้วกัน

เพราะเหตุนี้สิ่งที่ซู่ลั่วต้องทำก็คือซ่อนไม้ตายของนางเอาไว้ให้มืดที่สุด เพราะยิ่งนางเปิดเผยตัวตนออกมาน้อยเท่าไร นางก็ยิ่งมีโอกาสเอาชนะในการแข่งขันรอบต่อไปได้มากขึ้น

ด้วยเหตุนี้ซู่ลั่วจึงใช้พลังโจมตีใส่เซวียนหยวนหลินเพียงแค่สามส่วนเท่านั้น

“คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะมีไม้ตายกับเขาด้วย แต่สำหรับข้าแล้ว ไม้ตายเหล่านี้ของเจ้าหาได้มีผลอันใดไม่” เซวียนหยวนหลินแค้นยี้มหยัน มุมปากยกสูงขึ้น “ลองดูกระบวนทำนี้นักหน่อย!”

เซวียนหยวนหลินรวบรวมพลังวิเศษแล้วซัดออกไปโดยแรง ภายใต้การโจมตีอันหนักหน่วงนั้น ซู่ลั่วเหมือนจะทำอะไรไม่ถูก นางเอาแต่หลบ เอาแต่หนี ขณะที่เซวียนหยวนหลินก็ไล่ล่าติดพันไม่หยุด

“พริตๆๆ ลั่วลั่วทำอะไรอยู่ละ เซวียนหยวนหลินผู้นั้นมีพลังยุทธ์เพียงแค่นี้เจ็ดเท่านี้แหละ” หลินเซวียนหลุดชั้นออกมา

“หรือว่านางจะเสพติดการถูกตามไล่ล่าสังหารไปเสียแล้ว” เป่ย์เจินอิงถามกลับหัวเราะ

“ลั่วลั่วเหมือนพวกเจ้าเสียที่ไหนกันเล่า นางวางกลยุทธ์เอาไว้ต่างหาก” จื่อเหยียนปายตาดูแคลนมองหนุ่มๆ เหล่านี้

อันเยี่ยหมิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงสุขุม “ดูท่าแล้วจะเป็นอย่างที่จื่อเหยียนว่าเอาไว้”

หญิงชุดดำจ้องมองซู่ลั่วด้วยสายตาตุ๋น หลี่อ้าวจิน นายน้อยคนใหม่ของสกุลหลี่หวังสะเทยกประกาศเอาไว้ว่าจะทำลายซู่ลั่วให้พินาศลงกับมือ ส่วนลั่วฮ่าวหมิงและโมเซียวชวิน...ก็ล้วนรับคำสั่งมาจากผู้อาวุโสในสกุล หากสามารถจัดการซู่ลั่วได้ พวกเขาก็คือมียินดีเป็นที่สุด

“หลั้อวเงิน ลั้วฮัวหมิง โม่เซียวฮวัน...หากฮู้ลั้วต้องพบกับหนึ่งในนี้
นางแย่นั่น” ดวงตาอันเยี่ยหมิงฉายประกายวาววับ “สำหรับหญิงชุดดำรายนั้น...
พลังยุทธ์ของนางสูงกว่าชั้นเก้าอย่างแน่นอน”

“เจ้าว่าอะไรนะ!” ทุกคนพากันตกตะลึงไป พลังยุทธ์ของหญิงชุดดำ
สูงกว่าชั้นเก้า? เก่งกาจกว่าพวกเขาอีกอย่างนั้นหรือ เป็นไปได้ได้อย่างไร!

เป่ยเงินอิงเป็นคนแรกที่ไม่เชื่อเลยสักนิดเดียว หลันเซวียนเองก็เช่นกัน
จื่อเหียนยิ่งไม่ยอมรับไหว “ข้าเพิ่งจะเลื่อนชั้นพลังยุทธ์เป็นชั้นแปดเมื่อ
ไม่นานมานี้ ข้าท่านอาจารย์ยังเป็นคนฝึกฝนเองกับมือ แล้วแม่นางผู้นั้นเป็น
ใครกัน นางอายุเพียงเท่านี้แต่กลับมีพลังยุทธ์ถึงชั้นเก้า?”

“พวกเจ้าดูเอาแล้วกัน” อันเยี่ยหมิงชี้ไปยังตำแหน่งที่หนานกงหลิวจิน
ยืนอยู่ ก่อนจะชี้ไปยังที่นั่งของหญิงชุดดำอีกครั้ง “ตำแหน่งที่หนานกงยืนอยู่
ห่างจากหญิงชุดดำผู้นั้นเป็นระยะหนึ่งร้อยเมตรพอดี และอีกฝ่ายก็อยู่ห่างจาก
เวทีประลองยุทธ์ห้าสิบเมตร”

“ระยะการโจมตีของผู้มีพลังยุทธ์ชั้นเก้าคือห้าสิบเมตร...”

“อือ” เสียงของอันเยี่ยหมิงฉายแววเคร่งขรึม “เกราะป้องกันของพี่รอง
หาใช่เอาไว้มากักกันเซวียนหยวนหลินที่อยู่บนเวทีไม่ แต่มิใช่สำหรับหญิงชุดดำ
ด้านล่างเวทีต่างหาก” เพราะเขากังวลว่าหญิงชุดดำจะฉวยโอกาสเล่นสกปรก
กับฮู้ลั้ว

“นี่มัน...” ทั้งหมดตะลึงกันไป

“หากนางมีพลังยุทธ์ชั้นเก้าละก็ ถ้าเช่นนั้นลั้วลั้วของเรา...” จื่อเหียน
มองฮู้ลั้วที่ถูกไล่ล่าจนกระเซอะกระเซิงอยู่บนเวทีด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“ลั้วลั้วมิได้ตายมากมาย ไม่ต้องกลัว หากคนผู้นั้นคิดจะลงมือจริงๆ
แค่ปล่อยโม่เหลาจูออกมา หึๆ” เป่ยเงินอิงหัวเราะอย่างล่ำพอง

“คิดจะปล่อยโม่เหลาจูออกมาเมื่อไรก็ได้หรือไรกันเล่า” จื่อเหียนตอบ
ศีรษะอีกฝ่าย หากปล่อยโม่เหลาจูออกมา แบบนั้นจะผิดกติกาการแข่งขัน
หรือไม่ก็ไม่รู้

การประลองในคราวนี้ได้มีแต่ปรมาจารย์ทรงอินเท่านั้น ผู้อาวุโสจากสกุลอื่นๆ ต่างก็มาชุมนุมอยู่ที่นั่นโดยพร้อมเพรียง คนที่มีพลังยุทธ์อ่อนด้อยอาจจะไม่รู้ว่ไม่เหลาจู่ถูกหินวิเศษสิงร่างไปแล้ว ทว่าปรมาจารย์ทรงอินที่มีพลังยุทธ์แข็งแกร่งต้องมองออกในทันทีอย่างแน่นอน หากทำเช่นนั้น ชูลิ้วไม่เพียงแต่จะถูกเปิดโปงว่าเป็นผู้ครอบครองมิตี ช้างนางยังจะล่วงเกินสกุลไม่แห่งวังเวยยังเข้าด้วยซ้ำ ถึงตอนนั้นเรื่องราวคงบานปลายจนเกินกว่าจะแก้ไขได้แล้ว

“นั่นก็ได้ นี่ก็ได้ จะให้ลัวลัวนั่งรอความตายหรือไรกัน” เป่ยเจินอิงร้อนใจขึ้นมา

“ศิษย์พี่สามอยู่ทุกคน เจ้าร้อนใจอะไรกัน” จื่อเหียนเอ่ยน้ำเสียงขุ่น
ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ การต่อสู้ก็ดำเนินมาถึงช่วงที่ดุเดือดที่สุด แผนการของชูลิ้วนั้นง่ายตาย ศัตรูโจมตีใส่ นางก็หลบเลี่ยง! การโจมตีในแต่ละครั้งต้องใช้พลังจิตจำนวนมาก เซวียนหยวนหลินหาได้ครอบครองมฤตพลังธาตุที่สามารถเพิ่มพลังให้เขาได้ตลอดเวลาอย่างจื่อเหียนไม่ เพราะแบบนี้ทำให้เขาต้องหยุดพักเพื่อฟื้นฟูพลังตัวเอง หญิงสาวก็จะฉวยโอกาสนั้นในการบุกโจมตีใส่อีกฝ่าย หนักบ้างเบาบ้าง ทำเช่นนั้นไปจนกระทั่งเซวียนหยวนหลินหมดเรี่ยวหมดแรง สภาพกระเซอะกระเซิงยับเยิน

หญิงสาวใช้วิธีนี้ทรมานอีกฝ่ายไปเรื่อย สุดท้ายเซวียนหยวนหลินก็ไม่เหลือพลังติดกาย จากนั้นชูลิ้วก็บีบให้เขาไปที่ริมเวทีประลองยุทธ์ ก่อนจะยื่นปลายนิ้วไปผลักอีกฝ่ายเบาๆ เซวียนหยวนหลินที่ถูกบันหัวจนหมดแรงก็หล่นตู่ลงไปด้านล่างง่ายๆ

“รอบนี้ชูลิ้วชนะ!” ผู้ตัดสินรอนประกาศเสียงดังอย่างรวดเร็ว

“ชูลิ้วชนะจริงๆ ด้วย!”

“ฮึ! แบบนี้ก็เรียกว่าชนะหรือ แบบนี้นั้นเรียกว่าบันหัวอีกฝ่ายจนเหนื่อยมากกว่า ไม่รู้หรือไร”

“จะอย่างไรก็เรียกว่าชนะอยู่ดี”

“เฮอะ ใครจะคิดกันเล่า”

“พวกเจ้าคิดว่าองค์ชายจิ้นแอบยื่นมือช่วยเหลือซูลั้วหรือไม่”

“โอ๊ะโอ พอเจ้าพูดแบบนี้ก็อาจจะเป็นไปได้จริงๆ ด้วย”

“ข้าก็บอกแล้วอย่างไรเล่า ผู้มีพลังยุทธ์ชั้นห้าจะเอาชนะผู้มีพลังยุทธ์ชั้นเจ็ดได้อย่างไรกัน นี่มันขัดกับหลักยุทธภพชัดๆ ข้าว่าเป็นไปได้ที่องค์ชายจิ้นแอบยื่นมือเข้าช่วยเหลือนาง”

กลายเป็นว่าผลงานในคราวนี้ของซูลั้วถูกทำลายลงจนนับปีไม่เหลือขึ้นดี หญิงสาวหันกลับไปก็เห็นหนานกงหลิววินยืนยิ้มให้ รอยยิ้มบนใบหน้าของเขาดูงดงามน่าหลงใหลดังดอกกิงฮวาเดือนสาม สวยงามจนไม่อาจจะสายตาไปไหนได้ วินาทีนั้น...แม้ว่าจะถูกใส่ร้ายป้ายสี ทว่าซูลั้วก็ไม่รู้สึกขุ่นเคืองใจเลยแม้แต่นิดเดียว

“ขอโทษที่ ทำให้เจ้าพลอยเดือดร้อนไปด้วย” หนานกงหลิววินจูงมือซูลั้ว นัยน์ตาฉายแววขอโทษขอโพยอยู่ในที

“ท่านเป็นห่วงข้า ข้าเองก็หาใช่สาวน้อยไร้เดียงสาไม่ เรื่องนี้จะโทษท่านได้อย่างไรเล่า ข้าท่านยังยืนอยู่ตรงนี้ตลอดโดยไม่หวั่นชื่อเสียงของตัวเองแบบนี้ข้าก็อบอุ่นใจแล้ว” ซูลั้วคล้องแขนชายหนุ่มเอาไว้โดยไม่สนใจสายตาของผู้ใด นางยิ้มหวานกลับไปให้อีกฝ่าย

ท่าทางหวานฉ่ำชื่นมื่นของคนทั้งคู่ทำให้หัวใจของหญิงสาวทั้งหลายแตกเป็นเสี่ยงๆ ซูลั้วรู้สึกได้ถึงสายตาริษยาที่จับจ้องมายังตัวเอง ทว่านางไม่ใส่ใจเลยแม้แต่นิดเดียว กลับยิ่งกอดแขนหนานกงหลิววินแน่นขึ้นและแสดงความสนิทสนมกว่าเดิมเสียอีก

“ซูลั้ว คิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าจะดวงดีถึงเพียงนี้ จนถึงบัดนี้องค์ชายจิ้นก็ยังไม่รังเกียจเจ้า” หญิงชุดดำเอ่ยเสียงต่ำ น้ำเสียงของนางทั้งแหบแห้งและแผ่วเบา

“จงดื่มด่ำกับชีวิตให้เต็มที่เถอะ แล้วข้าจะเป็นคนปลิดชีวิตเจ้าเอง!” พูดจบนางก็หัวเราะเยือกออกมา ก่อนจะหายไปท่ามกลางผู้คน

หล่เหยาเหยา มองชายหญิงที่ยืนแนบชิดตรงหน้า รังสีสังหารในดวงตา

ของนางคุกรุ่น นางเอ๋อกำชับกับบุรุษหนุ่มที่อยู่ข้างกัน “รอบหน้าข้าจะหาวิธีให้เจ้าได้ต่อสู้กับชูลัว ถึงตอนนั้นเจ้าต้องสังหารนางให้ได้!”

ทันทีที่บุรุษในชุดสีน้ำเงินได้ยินคำพูดของหลี่เหยาเหยา มุมปากเขาก็ยกสูงขึ้นน้อยๆ แววเยาะหยันฉายชัดในดวงตา “หากเจ้ายอมแลกละก็...”

“ข้า...” หลี่เหยาเหยาทำท่าเหมือนกับกลืนแมลงวันลงท้อง นางกำหมัดแน่น แต่สุดท้ายก็พยักหน้าตอบตกลง “เจ้าวางใจเถอะ คำสัญญาที่ข้ารับปากข้าต้องปฏิบัติตามอย่างแน่นอน ขอเพียงเจ้าช่วยกำจัดนั่งแพทยาผู้นั้นได้ก็พอ!”

“ได้” น้ำเสียงของหลี่อ้าวเงินเย็นชา ทว่าแฝงความมั่นใจอยู่ในที หลี่เหยาเหยา มองอีกฝ่ายพลางกัตรีมฝีปากแน่น ก่อนจะเบือนหน้าหนีไปอีกทาง ชูลัว... หลี่เหยาเหยา ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ต่อให้ต้องถูกหามหมิ่นดักจี้ครีเพียงใด นางก็จะต้องแก้แค้นให้จงได้!!

กลุ่มของชูลัวพากันเดินทางกลับมายังเมืองหนานซาน หลังจากผ่าน
การเก็บตัวฝึกฝนมาได้ระยะหนึ่ง ชูลัวก็ฝึกการโจมตีด้วยธาตุไฟมาถึงขั้นสุดท้าย ก่อนหน้านั้นปรมาจารย์หรงอว้นมอบเคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาทให้แก่ชูลัว เคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาทเป็นสุดยอดเคล็ดวิชาสูงส่ง ล้ำค่ากว่าสมบัติใดๆ ที่ได้รับมาจากวิหารเก้าชั้นมากนัก มูลค่าของมันมีอาจประเมินเป็นราคาได้ เพราะเคล็ดวิชาลับเช่นนี้ส่วนใหญ่จะอยู่ในมือของคนสกุลใหญ่ๆ ทั้งสิ้น

พอเห็นเคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาท มุมปากของชูลัวก็คลี่ยิ้มสูงขึ้นในทันที มีท่านอาจารย์ที่เก่งกาจก็ตีแบบนี้นี่เอง

กระบวนท่าที่หนึ่งของเคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาทได้แก่ ก่อธาตุไฟเป็นเสือดาวเพลิง

แค่กวาดตาอ่านคร่าวๆ ชูลัวก็ทำหน้าอึ้งทงกัทันทีเพราะไม่รู้ว่าจะเริ่มตันจากที่ใด ปกติอย่างมากนางก็ทำได้แค่สร้างอาวุธจากธาตุไฟเช่น ก่อเพลิงไฟ เสาดเพลิง ธนูเพลิงอะไรพวกนี้ แต่ตอนนี้จะให้นางใช้พลังวิเศษก่อเสือดาวเพลิงขึ้นมา ความยากระดับนี้ดูจะเกินขีดความสามารถของนางไป

แต่ว่า...ใบหน้าของหญิงชุดดำผุดวาวขึ้นในความคิดของซูลัว อันเย้ย-
หมิงบอกว่าอีกฝ่ายมีพลังยุทธ์ถึงขั้นเก้า ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องความเร็ว พละ
กำลังในขั้นนั้นก็หนักหนาเอาการไม่ใช่เล่น การต่อสู้ระหว่างผู้มีพลังยุทธ์ขั้นเก้า
กับผู้ที่มีพลังยุทธ์ขั้นแปด...โอกาสที่ซูลัวจะเอาชนะได้น้อยเสียยิ่งกว่าปลายเล็บ

“ไม่! ข้าไม่มีทางแพ้นางเด็ดขาด” ซูลัวกำหมัดแน่น ดวงตานายแว
มุ่นมั่น

สำหรับคนอื่นอาจจะมึนระยะเวลาเพียงแค่วัน แต่สำหรับนางผู้มีเวลา
ในมิติที่ขยายออกไปได้ถึงสิบเท่าก็หมายความว่ามิเวลาให้ฝึกฝนถึงหนึ่งร้อย
วันเต็มๆ และในเวลาหนึ่งร้อยวันนี้เองที่ซูลัวไม่กินไม่นอน นางจมอยู่กับการ
ฝึกเคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาท

เคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาทแบ่งออกเป็นสามชั้น ชั้นที่หนึ่ง ก่อเสียดาวเพลิง
ชั้นที่สอง เสียดาวเพลิงที่ก่อขึ้นมาต้องมีพลังในการโจมตีที่แข็งแกร่ง ชั้นที่สาม
ก่อเสียดาวเพลิงที่มีพลังแข็งแกร่งได้มากกว่าหนึ่งตัว

หลังจากฝึกฝนมาได้สามสัปดาห์ ซูลัวก็ก่อเสียดาวเพลิงขึ้นได้ตัวหนึ่ง
มันเป็นเสียดาวเพลิงที่มีเปลวไฟลุกโชนไปทั่วร่าง ใบหน้าดูด้น ท่าทางเกรี้ยว
กราด ทว่าในความเป็นจริงเจ้าเสียดาวเพลิงตัวนั้นกลับเย็นที่ออยู่กบที่ ไม่มีพลัง
วิเศษหรือสัญญาณชีฟใดๆ เลยแม้แต่นิด แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้นซูลัวก็หาได้
ยอมแพ้ไม่ นางต้องฝึกให้บรรลุชั้นที่สองและชั้นที่สามให้จงได้

ทว่าผ่านไปอีกสามสัปดาห์ เจ้าเสียดาวเพลิงของนางก็ยังไม่เข้าแต่ยืนนิ่ง
อย่างโง่มอยู่แบบนั้น น้ำกับไฟเป็นปฏิปักษ์ต่อกันฉันใด น้ำแข็งกับไฟก็
ต้านทานซึ่งกันและกันฉันนั้น เพราะรู้ว่าหญิงชุดดำเป็นผู้ครอบครองธาตุน้ำแข็ง
ด้วยเหตุนี้ซูลัวจึงต้องฝึกฝนพลังธาตุไฟของนางอย่างเต็มที่เพื่อใช้โจมตีอีกฝ่าย
จนกระทั่งเหลือเวลาเพียงสิบวันเท่านั้น...

พลังวิญญาณ...จะทำอย่างไรให้เจ้าเสียดาวเพลิงมีพลังวิญญาณได้เล่า
ซูลัวคิดจนหัวแทบจะระเบิด จังหวะนั้นเอง น้ำเสียงผยองของหินวิเศษก็ดัง
เนิบนาบขึ้นมา “พลังจิตของเจ้าอ่อนแอเกินไป”

“เป็นเพราะสาเหตุนี้หรือ” ชูล้ำถามขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง เพราะพลังจิตของนางอ่อนแอเกินไปทำให้ไม่บรรลุขั้นที่สองเสียอย่างนั้นหรือ

หินวิเศษทำปากเบี๊ยะ “เวลานี้สิ่งที่จำเป็นที่สุดก็คือเพิ่มพลังจิต สำหรับคนทั่วไป การเพิ่มพลังจิตนั้นทำได้ยากยิ่ง”

“หมายความว่าอย่างไร”

“รับไป” หินวิเศษโยนวัตถุแวววาวบางอย่างให้แก่ชูล้ำ

“อะไรกัน” ชูล้ำรับมาด้วยความสงสัย

“พลังวิญญาณ” หินวิเศษเอ่ยขึ้นๆ

“พลังวิญญาณ?” ชูล้ำมองหินวิเศษอย่างไม่อยากเชื่อสายตา พลังวิญญาณอะไรกัน

“ข้าให้เก็บไปเถิดนะ” พุดจบเจ้าหินวิเศษก็หลับตาแล้วเข้าสู่ภวังค์การฝึกฝนตามเดิม

“นั่นมัน...” ชูล้ำมองผลึกแก้วในมือแล้วก็รู้สึกเหมือนเคยเห็นที่ใดมาก่อน ทว่าไม่แนนนางก็นึกได้

ผลึกแก้วลูกนี้เป็นผลึกที่ไม่เหลาเจียเคยใช้เสพวิญญาณทหารนับแสนนายของแคว้นเปี่ยมมอ้นี่นา ตอนนั้นผลึกแก้วลูกนี้เต็มไปด้วยจิตวิญญาณมากมาย ตอนนี่วิญญาณเหล่านั้นลดทอนลงไปกว่าครึ่งแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็น่าจะพอเป็นประโยชน์อยู่บ้างกระมัง ชูล้ำพยายามปลอบใจตัวเองเช่นนั้น

ชูล้ำมองผลึกแก้วในมือ ไม่รู้ว่าจะเริ่มจากตรงไหนดี ทว่าจังหวะนั้นเองไอยืนยะเยือกจากผลึกแก้วก็ลามขึ้นมาบนข้อมือของชูล้ำ จากนั้นก็แผ่กระจายไปตามแขนขาและทั่วทั้งร่างของนาง

“เย็นชะมัด” ชูล้ำตัวสั่น พลังวิญญาณพวกนี้เหมือนกับภูน้ำที่เลื้อยเลาะไปตามอวัยวะภายในร่างกายของนาง แล้วทันใดนั้นหญิงสาวก็สัมผัสได้ถึงคลื่นพลังวิเศษบางอย่างในสมอง จากนั้นก็หลังไหลเข้าไปในโสตประสาทและขดตัวเป็นกลุ่มก้อนนิ่งอยู่ในนั้น

สองสามวันสุดท้ายก่อนถึงการประลองในรอบถัดไป ชูล้ำหมดเวลาไป

กับการเสพลังวิญญาณเหล่านั้นและแปรเปลี่ยนมันเป็นพลังจิตที่แข็งแกร่งขึ้น ยิ่งเสพลังวิญญาณได้มากเท่าไร พลังจิตของนางก็ยิ่งแข็งแกร่งขึ้นเท่านั้น นอกจากนี้ซูล้วยังสังเกตว่ามิติว่างเปล่าของนางก็พลันขยายใหญ่ขึ้นตามไปด้วย จนกระทั่งเวลานี้มีพื้นที่กว้างถึงสิบตารางเมตรเลยทีเดียว! ช่างเป็นความยินดีที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดแท้ๆ

ก่อนการแข่งขันหนึ่งวัน พลังจิตของซูล้วยก็ได้รับการเติมเต็มจนแข็งแกร่ง จากนั้นนางก็ถ่ายทอดพลังวิญญาณเข้าสู่ร่างเสือดาวเพลิงตัวนั้นทันที!

“โฮก!”

เสือดาวเพลิงที่ก่อขึ้นจากพลังธาตุไฟแห่งหน้าคำรามก้อง อำนาจของมันสะท้อนฟ้าสะท้อนแผ่นดิน ดูน่าเกรงขามยิ่งนัก

ในที่สุดก็สำเร็จแล้ว! ความยินดีผุดวบขึ้นในดวงตาของซูล้วย

ตอนที่ซูล้วยเดินออกมาจากห้องพัก นางก็พบว่าคนอื่นๆ มารวมตัวกันอยู่ที่โถงรับรองแล้ว พอเดินเข้าไปสมทบ นอกจากหนานกงหลิวอิน เปยเฉินอิงก็เป็นคนแรกที่เห็นซูล้วย ก่อนที่เจ้าตัวจะผิวปากออกมา

“จังหวะที่หลันเซวียนหันมาเจอซูล้วย เขาก็กะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงง “พีสะไ้ แคลิบวันเท่านั้น ไฉนท่านถึงได้เปลี่ยนไปแบบนี้”

“เปลี่ยนไป?” ดวงตาซูล้วยฉายแววฉงน

“อ้อ หลันเซวียนพูดถูก ล้วย...เหมือนร่างกายของเจ้ามีบางสิ่งที่เปลี่ยนไป” จื่อเหยียนกั้วเข้ามาประชิด ก่อนจะเดินไปรอบๆ ตัวซูล้วยพาลมมองประเนินอีกฝ่ายอย่างละเอียด ทว่าสุดท้ายก็ได้แต่ขมวดคิ้วมุ่น นางสัมผัสได้ถึงบางสิ่งทว่าไม่อาจอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้

“ดูเหมือนจะผุดผ่องขึ้น ให้ความรู้สึกสดชื่นแจ่มใส” เปยเฉินอิงเอ่ยความในใจออกมา

ตอนที่ซูล้วยกำลังจะหัวเราะขันที่อีกฝ่ายพูดจาเรื่อยเปื่อย จื่อเหยียนก็แทรกขึ้นมาเสียก่อน “เสียอึงจื่อพูดถูก ล้วย ยามนี้ราศีของเจ้าให้ความรู้สึก...บริสุทธิ์ผุดผ่อง เหมือนเทพธิดาจากสรวงสวรรค์อย่างไรรออย่างนั้น”

“ที่เข้าก็ไม่ได้คิดไปเองคนเดียว” ดวงตาของหลันเซวียนเองก็เป็นประกายวาววับปานดวงดาวเช่นกัน “เป็นเพราะอะไรกัน”

“เพราะฝึกฝนวิชาอะไรหรือเปล่า” เป่ยเจินอิงมองมายังซูลัวด้วยแววตาสงสัย ทันใดนั้นซูลัวก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“เกี่ยวกับเคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาทหรือไม่” ซูลัวส่งเคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาทที่ท่านอาจารย์มอบให้มาให้คนอื่นๆ ดู

“เคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาท! นี่มันของดีเลยนี่นา!” เป่ยเจินอิงอุทานออกมาอย่างตกใจ “อ๊ะ! แต่วิชานี้จะฝึกได้เฉพาะผู้มีพลังยุทธ์ขั้นเก้าไม่ใช่หรือไรพี่สะไภ้ ท่านเพิ่งจะอยู่ขั้นแปดเองนี่”

“เจ้าว่าอะไรนะ ขั้นเก้าถึงจะฝึกได้?” ซูลัวเบิกตากว้าง! ท่านอาจารย์หาได้บอกเรื่องนี้กับนางไม่

“ก็ขั้นเก้านะสิ รับรองไม่ผิดแน่” เป่ยเจินอิงกล่าวสาบานด้วยชีวิต ท่านปู่เคยเอ่ยกับเขาเช่นนั้นจริงๆ

ซูลัว “...”

ท่านอาจารย์มอบเคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาทสำหรับผู้มีพลังยุทธ์ขั้นเก้าให้นาง! ซูลัวแทบจนคำพูด นี่มันเป็นภารกิจที่เป็นไปไม่ได้เลยด้วยซ้ำ หากไม่ใช่เพราะสุดท้ายพิเศษมอบพลังวิญญาณให้แก่ นางก็คงไม่อาจบรรลุขั้นวิชานี้ได้เป็นแน่ ทานางงหลิววินที่เห็นซูลัวทำสีหน้าหงายอยู่แบบนั้น ก็ยื่นมือมาลูบศีรษะนางเบาๆ

“ผมแผ่ยุ่งหมดแล้ว” ซูลัวรีบปิดมืออีกฝ่ายออก

“คิดอะไรเพื่อเจออีกเล่า” ทานางงหลิววินจูงมือซูลัวแล้วพาไปนั่งบนเก้าอี้ไม้หวงฮวาหลิ

“ไม่รู้ว่าจะครั้งนี้จะจับได้รายชื่อของผู้ใด” นัยน์ตาของซูลัวฉายแววกลัดกลุ้ม เวลานี้คนที่เหลือล้วนมีพลังยุทธ์แข็งแกร่งกันทั้งสิ้น ด้อยที่สุดก็ขั้นแปด หากจะวัดกันด้วยพลังยุทธ์อย่างเดียวละก็ ตัวนางนับว่าเป็นไก่อรองบ่อนที่สุด

รายชื่อของผู้ที่ผ่านเข้ารอบมาก็คือ ชูลั้ว หนานกงหลิววั้น สหาย ทั้งสาม และจื่อเหียน กลุ่มของนางมีด้วยกันหกคน ส่วนคนที่เหลือก็คือ ลั้วฮ่าวหมิงจากตำหนักลั้วอวี๋ อันเยี่ยชินจากสกุลอันเยี่ย โมเชียวชวินจาก วังเว่ยย้ง หลี่อ้าวเงินจากสกุลหลี่แห่งวังสระหยก รวมทั้งหญิงชุดดำอีกหนึ่ง ส่วนอีกสองคนคือใครนั้น ชูลั้วก็จำไม่ได้แล้ว

เป่ยเจินอิ่งเปิดหน้ากระดานในรายงานที่ได้มาจากหน่วยสอดแนมไปให้ ชูลั้วดู “ท่านดูเอาเองเถิด”

“ตงฟางเสวียน?” ชูลั้วมองใบหน้าของบุรุษผู้หนึ่งในนั้นแล้วเอ่ยออกมา เรียบๆ

“ศิษย์พี่ใหญ่ก็มาหรือ!” จื่อเหียนลุกพรืดขึ้นทันที

“ศิษย์พี่ใหญ่ของเจ้า?” ชูลั้วกะพริบตาปริบๆ ถ้านางจำไม่ผิดละก็ หนานกงหลิววั้นเป็นศิษย์ลำดับที่สามในเมืองเลี่ยนอวี๋ ชื่อถูหมิงเป็นศิษย์ ลำดับที่สอง ถ้าเช่นนั้นศิษย์พี่ใหญ่ของพวกเขา...

จื่อเหียนก้ำยาวๆ มหาหยุดอยู่ตรงหน้าชูลั้ว นางคว่ำรายงานฉบับนั้น มาไว้ในมือ ไม่จำเป็นต้องพินิจอย่างละเอียดด้วยซ้ำ แค่กวาดตามองผ่านๆ เจ้าตัวก็มีใบหน้าซีดเผือด ตัวแข็งทื่อไปทันที

ชูลั้วเห็นท่าทางแบบนั้นก็กุมมือของจื่อเหียนเอาไว้พรางกระซิบถาม เสียว่า “ไม่หนักหนาขนาดนั้นหรือกระมัง”

จื่อเหียนหลุบตาลง เจ้าตัวจ้องชูลั้วนิ่งด้วยแวตาสับสน “คนที่เจ้าต้อง ห่วงในเวลานี้คือตัวเจ้าเองต่างหาก หาใช่ข้าไม่”

“เกี่ยวอะไรกับข้าเล่า” ชูลั้วยังคงมีสีหน้าฉงนเช่นเดิม นางไม่รู้จักศิษย์ พี่ใหญ่ของอีกฝ่ายด้วยซ้ำ ไฉนจึงต้องกังวลด้วยเล่า สายตาของชูลั้วเลยผ่านไปยังหนานกงหลิววั้น เวลานี้ชายหนุ่มนั่งเอกเขนกพิงพนักเก้าอี้ สีหน้าของเขา ลึกล้ำเกินจะคาดเดา

ชูลั้วเบนสายตาสงสัยใคร่รู้กลับมามองที่จื่อเหียนอีกครั้ง หญิงสาว ตรงหน้ามองตอบด้วยแวตาทะใจ “คนที่ศิษย์พี่ใหญ่รักและเอ็นดูมากที่สุด

ก็คือหลี่เหยาเหยา”

“พรีด...” ชูลัวแทบจะล้าล็กน้ำลาย นางมองจื่อเหียนอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตา “ไม่จริงกระมัง”

“เป็นความจริง” จื่อเหียนเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ศิษย์พี่รอง ดีกับหลี่เหยาเหยาเท่าไร ศิษย์พี่ใหญ่ยิ่งดีกับนางเป็นเท่าตัว ถึงขั้นเอาใจจนกำเรียบเสียนเลยทีเดียว”

ชูลัวงุนงงไม่น้อย “เขาจะยื่นมือเข้าแทรกเรื่องระหว่างหลี่เหยาเหยากับข้าอย่างนั้นหรือ”

“แน่นอน ไม่ต้องสงสัยเลยละ” จื่อเหียนลากเก้าอี้ตัวหนึ่งแล้วทรุดตัวลงนั่งตรงหน้าชูลัว จากนั้นก็สาธยายออกมาช้าๆ “ก่อนหน้านี้เขาไม่ยอมเปิดเผยตัว อยาว่าแต่พวกเราเลย แม้แต่หลี่เหยาเหยาก็คงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าศิษย์พี่ใหญ่จะมาร่วมการแข่งขันในครั้งนี้ด้วย”

“ตงฟางเสวียน เขา...” ชูลัวรู้สึกเหมือนไม่อยากจะเชื่อกับสิ่งที่ได้ยิน “เจ้าคงไม่ได้หมายความว่าที่ตงฟางเสวียนร่วมการแข่งขันในคราวนี้ก็เพื่อจะสังหารข้าหรือกระมัง”

ทว่าจื่อเหียนกลับเป็นฝ่ายพยักหน้าอย่างหนักแน่น “ต้องเป็นเช่นนั้นแน่”

ชูลัวผายมือออกด้วยท่าทางสนใจ “หญิงชุดดำ หลี่อ้าวเงิน แล้วไหนจะศิษย์พี่ใหญ่ของเจ้า ทุกคนมาเพื่อสังหารข้า?”

“หญิงชุดดำนั้นไม่แน่ แต่สองคนหลังชี้แน่” จื่อเหียนเอ่ยอย่างมั่นใจ คนอื่นอาจจะไม่รู้จักหญิงชุดดำ ทว่าชูลัวกลับรู้อยู่แก่ใจดีและก็แน่ใจเป็นอย่างยิ่งว่าอีกฝ่ายตั้งใจมาร่วมศึกคราวนี้เพื่อเล่นงานนางอย่างแน่นอน

“ก็ไม่แน่หรอกนะ” เป่ยเงินอึ้งเห็นชูลัวทำท่าหตุ้แบบนั้นก็รีบเอ่ยปลอบใจ “ตงฟางเสวียนอาจจะอยากเข้าร่วมการแข่งขันเอง และไม่เกี่ยวข้องอะไรกับหลี่เหยาเหยาก็คงเป็นได้”

จื่อเหียนมองค้อนอีกฝ่าย “ไม่มีสัญชาตญาณระแวงภัยเอาเสียเลย เจ้า

รู้หรือไม่ว่าครั้งหนึ่งหลีเหยาเคยต่อสู้กับศิษย์พี่รอง ตอนนั้นปลายนิ้วของนางเป็นแผลขึ้นมา ตกตึกศิษย์พี่ใหญ่เรียกตัวศิษย์พี่รองออกมาพบ ก่อนจะจัดการเขาเสียνωม! ศิษย์พี่ใหญ่รักหลีเหยาเหยาปานดวงใจ หากเขารู้ว่าบัดนี้พลังยุทธ์ของหลีเหยาเหยาเสื่อมลงไปหมดแล้ว มีหรือที่เขาจะไม่คลุ้มคลั่ง”

“ศิษย์พี่ใหญ่ของพวกเจ้าเก่งกาจถึงเพียงนั้นเชียว ถึงอย่างไรยังมีหนานกงอยู่ทั้งคนนี่” เปยเฉินอึ้งหัวเราะหยัน

จื่อเหยียนถอนหายใจออกมา “ในศึกมังกรทะยานครั้งก่อน ศิษย์พี่ใหญ่ติดธุระบางอย่างจึงไม่สามารถเข้าร่วมการแข่งขันได้ หากเขาเข้าประลองแล้วละก็ มีหรือที่ลั่วฮ่าวหมิงจะคว้าชัยชนะอันดับหนึ่งได้ เจ้าไม่รู้ว่าพลังยุทธ์ของเขาแข็งแกร่งเพียงใด ทว่าศิษย์พี่สามยอมรู้อยู่แก่ใจดี” เอ่ยจบจื่อเหยียนก็เบนสายตาไปที่หนานกงหลิววิน

หนานกงหลิววินหรีดตาลง ประกาศรังสีเย็นเยือกแผ่ออกมาจากร่าง ทว่าชายหนุ่มยังคงนั่งนิ่งไม่เอ่ยคำใดออกมา ยามนี้รอบด้านเงียบสงัดอย่างแปลกประหลาด

ชูลั่วรู้สึกว่บรรยายกาศ ณ ขณะนี้อึดอัดเต็มที นางจึงหัวเราะแห้งๆ ออกมา “โอ้ย...พวกเจ้ากังวลอะไรกัน ดวงข้าไม่แยขนาดจับได้รายชื่อของตงฟาง-เสวียนหรอกน่า” ไม่ว่าอีกฝ่ายจะมีวัตถุประสงค์ใด นางไม่เอาตัวไปเกี่ยวพันกับฝ่ายนั้นก็น่าจะพอแล้วกระมัง

“แต่ก็ยังมีหลี่อ้าวเงินอีกนะ” จื่อเหยียนมองชูลั่วด้วยความเห็นใจ

“แล้วยังจะหญิงชุดดำอีก” หลันเซวียนเสริมขึ้นอีกประโยค

“แค่เจอท่านพี่ของข้า เจ้าก็หิดขึ้นคอแล้ว” อันเยี่ยหมิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ท่านพี่ของอันเยี่ยหมิงก็คืออันเยี่ยชิน แม้ว่าอันเยี่ยชินจะออกท่องยุทธภพมาเป็นเวลานานหลายปี ทว่าสองพี่น้องก็มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันอย่างยิ่ง

“ไม่เชียวชวนเองก็ไ้จะรับมือง่ายๆ ความแค้นที่สกุลโมมีต่อเจ้าก็ไม่ได้น้อยไปกว่าที่คณสกุลเซวียนหยวนมีเลย” หลันเซวียนเอ่ยเตือนขึ้นอีกครั้ง

“พวกเจ้าจะหุบปากได้หรือยัง” ชูลัวโอดครวญออกมาแล้วทั้งร่างลง
พังกอนางหงหลิววัน

“เชื่อหรือไม่ว่าข้าจะจับได้สลากรายชื่อเปล่าอีกครั้ง” นางแค้นเสียง
ออกมา

“หากท่านคิดจะทำให้ศึกมังกรทะยานมีลบลมคมในขึ้นกว่าเดิมละก็
นะ...” เป่ยเจินอิงยิ้มกว้างดูเจิดจรัสกับดวงอาทิตย์

“ถ้าอย่างนั้นข้าจะสู้แล้วกัน” ยามนี้ผู้เข้าแข่งขันที่เหลือล้วน
แต่เป็นยอดฝีมือทั้งสิ้น หากนางยังไม่ต่อสู้อย่างเต็มที่อีกละก็ หลายคนต้อง
คิดว่านางซี้โกงแน่ๆ

หนานหงหลิววันจับมือชูลัวเอาไว้ สายตาของเขาหยุดอยู่ที่ปลายนิ้ว
ขาวนวลเนียนดุจหิมะ ดวงตาของเจ้าตัวหลุบต่ำลง ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครเห็น
ประกายวาววับที่ผุดวาวขึ้นมา

ในเมื่อรับปากปรมาจารย์ทรงอินแล้วว่าจะช่วยให้ชูลัวคว้าชัยเป็น
อันดับสองในศึกมังกรทะยาน เช่นนั้นเขาก็ต้องทำให้ได้

หนานหงหลิววันลูบไล้ใบหน้าเกลี้ยงเกลาของชูลัวอย่างเอ็นดู รอยยิ้ม
ของเขาน่ามองแจ่มใสทุกครั้ง “ตงฟางเสวียนจะเก่งกาจไปกว่าบุรุษของเจ้าได้
หรือไรกัน”

การแข่งขันคัดเลือกยอดฝีมือรอบสิบสามคน

ชูลัวยืนสงบอยู่ ณ มุมหนึ่งบนเวทีประลองยุทธ์ เพื่อความปลอดภัยโปรด
ยุติธรรม นางจึงไม่ได้จับสลากรายชื่อเช่นเคย ไม่ว่าสลาแผ่นสุดท้ายจะดีหรือ
เลว มันก็ต้องตกเป็นของนางอย่างไร้ข้อโต้แย้ง

ในบรรดารายชื่อผู้เข้าประลองทั้งสิบสามคน หนึ่งในนั้นคือสลากรายชื่อ
เปล่า ก่อนหน้านั้นผู้ที่จับได้รายชื่อเปล่าก็คือหนานหงหลิววันและลั่วฮ่าวหมิง
ไม่รู้ว่ารอบนี้จะตกถึงมือของใคร

ยอดฝีมือต่างก้าวขึ้นมาอยู่บนเวที ขณะที่ผู้คนด้านล่างก็เริ่มวิพากษ์

วิจารณ์กันแข็งแะ

“สวรรค! พวกเจ้าดูสิ ชูลัวผู้นั้นยังจะขึ้นมานบนเวทีประลองจริงๆ ด้วย”

“นั่นสิ รอบๆ ตัวนาง ผู้ที่มีพลังยุทธ์ต่ำสุดก็ยังคงอยู่ในชั้นแปด มีนางเพียงคนเดียวที่มีพลังยุทธ์เพียงชั้นห้า”

“ท่านอาจารย์ของไครเหนือกว่า ผู้นั้นก็ยอมได้เปรียบอยู่แล้ว”

คำวิจารณ์เหล่านั้นต่างพุ่งเป้ามาที่ชูลัว ทว่าหญิงสาวหาได้ใส่ใจแต่อย่างใดไม่ นางยังคงยืนสงบอยู่ที่เดิม เวลานั้นเอง ผู้มียุทธ์ทั้งหมดก็เริ่มเข้าไปจับสลาก

คนแรกที่จับสลากรายชื่อก็คือ ตงฟางเสวียน ไม่รู้จะเรียกว่าโชคดีหรือโชคร้ายที่อีกฝ่ายจับได้สลากรายชื่อเปล่า ชูลัวหันไปมองอีกฝ่ายทันที วินาทีเดียวกันนั้นเองที่ตงฟางเสวียนสัมผัสได้ถึงสายตาของนาง ชายหนุ่มหันขวับมาตอนที่ดวงตาสบกัน ชูลัวก็รู้สึกเย็นเยียบไปทั้งร่าง รวากับตกอยู่ในนรกอเวจี!

ดวงตาคู่นั้นดำลึบ แค่สบตาก็ทำเอาชูลัวขยับเขยื้อนร่างกายไม่ได้ ความหวาดกลัวโถมเข้าไปในร่างกายอย่างหนักหน่วง หญิงสาวกุมขมับด้วยความปวดร้าว เม็ดเหงื่อผุดซึมที่หน้าผาก

หนานกงหลิววันขยับกายมายืนอยู่เบื้องหน้าชูลัว สีหน้าของเขาทะมึน ดวงตาดำแวววาวระหยาเลียดคู้้นจ้องมองตงฟางเสวียน พริบตานี้เวทีประลองยุทธ์ก็ไม่ต่างจากทะเลเพลิงอันร้อนแรง ทำเอาทุกคนที่อยู่บริเวณนั้นรู้สึกอึดอัดทรมานราวกับถูกเข็มเล่มเล็กๆ ทิ่มแทงไปในสมอง เหงื่อเม็ดโตไหลรินลงจากขมับ

“คนผู้นั้นคือไครกัน” ไม่เชียวชวนชมกลิ่นความปวดแปลบพลางกระซิบถามต่ำๆ สีหน้าของลัวฮ่าวหมิงก็ย่ำแย่ไม่ต่างกัน เขาจ้องมองไปยังบุรุษที่อยู่ภายใต้หมวกตาข่ายสีดำ

น้ำเสียงของอันเยี่ยฉินฉายแววจนใจออกมา “ผู้ที่ต่อกรกับหนานกงหลิววันได้ ไ้่ห้ล้าันคงมีไม่กัคน” อย่างน้อยคนผู้นี้ก็มีพลังยุทธ์สูงกว่าตัวเขา

“ไม่จริงกระมัง ตงฟางเสวียนแห่งเมืองเลียนอวี่” ไม่เชียวชวันรู้สึก
ไม่อยากจะเชื่อ “ไม่น่าจะเป็นไปได้”

ทั้งคู่เป็นศิษย์สำนักเดียวกันไม่ใช่หรือไร แล้วไฉนเวลานี้ถึงได้ดูเป็น
ปฏิปักษ์กันถึงเพียงนี้ ราวกับแค้นเคืองกันมาแต่ชาติก่อน จังหวะนั้นเอง...
ลมระลอกหนึ่งก็พัดวูบขึ้น หมวกตาข่ายของตงฟางเสวียนก็พัดปลิวออก เผย
ให้เห็นใบหน้าของอีกฝ่าย

“ศิษย์พี่ใหญ่!” วินาทีที่หลี่เหยาเหยามองเห็นตงฟางเสวียน นางก็เหมือน
คนตายที่ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้ง ลิงโลดจนแทบจะรำไห้ออกมา

ศิษย์พี่ใหญ่! ศิษย์พี่ใหญ่จริงๆ ด้วย...ศิษย์พี่ใหญ่ที่ปกป้องนางมาตั้งแต่
เล็กจนโต บุรุษที่ยกนางเป็นยอดดวงใจเหนือผู้ใด...

หลี่เหยาเหยาพุ่งตัวขึ้นไปบนเวทีประลองยุทธ์ชนิดไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น
ก่อนจะโถมเข้าสู่อ้อมแขนของตงฟางเสวียน

“ศิษย์พี่ใหญ่ ฮือๆๆ” หลี่เหยาเหยาขมूसี้อ้อมของตงฟางเสวียนเอาไว้แน่น
ไม่ต่างจากคนโกล้งมน้ำที่คว้าขอนไม้เอาไว้

ตงฟางเสวียนที่เมื่อครู่ยังแผ่รังสีอำมหิตออกจากกาย จู่ๆ ก็แปรเปลี่ยน
ไปเป็นบุรุษอบอุ่นอ่อนโยน เขาเอ่ยปลอบหลี่เหยาเหยาด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“เฮลละๆ ไม่ต้องร้องแล้ว ร้องอีกจะดูไม่น่ามองนะ” ตงฟางเสวียนยิ้ม
ออกมา

“ฮือๆๆ ศิษย์พี่ใหญ่ เหยาเหยาแยะแล้ว...” หลี่เหยาเหยายังร้องให้สะอึก
สะอื้นอยู่แบบนั้น

“ใครกล้ารังแกเหยาเหยาของข้า ศิษย์พี่ใหญ่จะทำลายมันผู้นั้นให้
สิ้นซาก!” ตงฟางเสวียนตอบกเป็นเชิงรับปาก

“นางอย่างไรละ!” ยามอยู่ต่อหน้าตงฟางเสวียน หลี่เหยาเหยา ก็เหมือน
เด็กสิบขวบไม่มีผิด นางกลายเป็นเด็กน้อยดีใจรื้นเริงอีกครึ่ง ทว่าดูเหมือน
ตงฟางเสวียนจะแพ้ทางหญิงสาว เขามองตามปลายนิ้วของหลี่เหยาเหยาซึ่ง
ชี้มายังตำแหน่งที่ซูลัวยีนอยู่

แวตาทองตงฟางเสวียนที่มองซูลัว่สาตประกายอำมหิต เขาอุบศิระ
หลี่เหยาเหยาเบาๆ พลงเอ่ยปลอบ “เด็กดี รออยู่ที่นั่นะ ศิษย์พี่ใหญ่ต้อง
แก้แค้นให้เจ้าเน”

“อ้อ” หลี่เหยาเหยาพยักหน้าหนักๆ “เหยาเหยารักศิษย์พี่ใหญ่ที่สุดเลย”
ซูลัว่ฟังแล้วรู้สึกขนลุกขนพองขึ้นมา ‘แหะ! อยากจะอาเจียน’ นางแอบ
ปริภาษในใจเสียบๆ...

ก่อนผลไป หลี่เหยาเหยาหันกลับมา สายตาของนางจับนิงอยู่ที่ซูลัว่
แวตาคู่นั้นทั้งลำพองและแผงเว่ยวู่ในที่ จากนั้นเจ้าตัวก็ก้าวลงจากเวทีอย่าง
คนมีอำนาจเหนือกว่า

การปรากฏตัวขึ้นของตงฟางเสวียนส่งผลดีต่อหลี่เหยาเหยาอย่าง
ใหญ่หลวง เพราะหากมีอีกฝ่ายหนุนหลังเช่นนี้ นางย่อมจัดการซูลัว่ได้ ช้ายัง
ทวงคืนสถานะนายน้อยของสกุลหลี่แห่งวังสระหยกกลับมาได้อีกด้วย

บนเวทีประลองยุทธ์ ซูลัว่และกลุ่มของเป่ยเจินอิงล้วนยืนอยู่ด้านหลัง
หนานกงหลิววันทั้งสิ้น แม้แต่จื่อเหยียนก็ยังยืนหยัดข้างศิษย์พี่สามของนาง

“จื่อเหยียน...มานี้” ตงฟางเสวียนกวักมือเรียกจื่อเหยียน แม้ว่าในใจ
ลึกๆ หญิงสาวจะรู้สึกเกรง ทว่าเจ้าตัวยังคงทำสีหน้าเรียบเฉยดังเดิม “ศิษย์
พี่ใหญ่ ช้ายืนอยู่ตรงนี้จะดีกว่า”

ตงฟางเสวียนมีสีหน้าไม่พอใจทันที “ศิษย์พี่ใหญ่ดูแลเจ้าไม่ดีหรือไรกัน”
“ศิษย์พี่ใหญ่ดีกับหลี่เหยาเหยาที่สุด จื่อเหยียนมิกล้าอาจเอือม” จื่อ-
เหยียนหัวเราะเอือๆ

ใบหน้าของตงฟางเสวียนย่ำแย่ เจ้าตัวทั้งคำพูดอาฆาตเอาไว้เพียง
“หนานกงหลิววัน เจ้าจะเป็นศัตรูกับข้าจริงๆ อย่างนั้นหรือ”

ดวงตาเขียวของหนานกงหลิววันหรือลงน้อยๆ น้ำเสียงของเขาแผงแว
ดุดแคลน “หากเจ้าฉลาดพอละก็ จงรีบไปจากที่นี่เสียตั้งแต่ตอนนี้”

ตอนนี้ท่านอาจารย์ไม่ได้อยู่ในจักรวรรดิแล้ว เพราะเหตุนี้ท่านจึงยังไม่รู้
เรื่องของซูลัว่ แต่ถ้าท่านอาจารย์กลับมาเมื่อใด และรู้ว่าตงฟางเสวียนคิดจะ

สังหารฆ่าแล้วละก็...หนานกงหลิววินนึกถึงผลที่จะเกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน

“หึๆ” ตงฟางเสวียนทำท่าเหมือนได้ยินเรื่องตลกที่น่าขันที่สุดในชีวิต เขา
ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา “ทำไมเล่า”

ไฉนหนานกงหลิววินถึงได้มั่นใจมั่นอกมั่นใจนักว่าเขาจะพ่ายแพ้ พวกเขา
ยังไม่ได้ประลองยุทธ์กันเลยด้วยซ้ำ

“เพราะเจ้ามันขลาดและไม่ประสีประสาอย่างไรละ” หนานกงหลิววิน
ยิ้มร้าย รอยยิ้มของเขาฉายแววเจ้าเล่ห์

ตงฟางเสวียนเกิดโทสะขึ้นในทันที บังอาจดำเินว่าเขาลาและไม่ประสี
ประสาเชียวหรือ!

ทันใดนั้นตงฟางเสวียนก็แผ่รังสีกดดันออกมา นัยน์ตาของเขาคมปลาน
“เจ้ารนาที่ตายนัก!”

ตอนที่สถานการณ์กำลังตึงเครียดถึงขีดสุดนั้น ลมวูบหนึ่งก็พัดกระโชก
ขึ้นมา สายลมบางเบา ทว่ากลับบีบตงฟางเสวียนให้ต้องถอยหลังกรูดไปถึง
สามก้าว ปรกาศไฟลุกโชนขึ้นในดวงตาตงฟางเสวียน เขาปรายตามองไปยัง
แท่นประทับของกรรมการ

ณ ตำแหน่งนั้น ปรมาจารย์หรงอวีนั่งสงบอยู่บนเก้าอี้ใ้ชื่อตัวกลาง
ดวงตาทั้งสองข้างปิดลง ดูเหมือนจะไม่สนใจกับเรื่องอีกทีก็ครึกโครมรอบๆ
กาย

“นับว่าเจ้ายังโชคดีที่มีท่านอาจารย์คอยคุ้มหัว” ตงฟางเสวียนเซิดหน้า
ขึ้นอย่างโอหังพลางเหลือบมองฆ่าด้วยสายตาดูแคลน จากนั้นก็หมุนตัวกลับ
ไปอีกทาง

หนานกงหลิววินลูบศีรษะฆ่าเบาๆ “เป็นอะไรไป ตกใจหรือไร”

ฆ่า้วยืมบาง “ก็มีท่านอยู่ด้วยทั้งคนไม่ใช่หรือ” ทว่าก็ต้องยอมรับว่า
พลังยุทธ์ของตงฟางเสวียนนั้นแข็งแกร่งยิ่งนัก เขาหาใช้คนที่งานจะต่อกรด้วย
ในเวลาไม่

“ตงฟางเสวียนนะหรือ ให้เวลาข้าสักสามปีเถอะ” ฆ่า้วยืมทำตามอง

แผ่นหลังของตงฟางเสียนที่อยู่ไกลออกไป ดวงตาเป็นประกายวาววับ

“ฮึ!” เสียงหย่นหนักๆ ดังลอยมาเข้าหู ชูลัวหันไปยังทิศทางนั้นในทันที
หญิงชุดดำ!

“คิดจะสังหารตงฟางเสียนหรือไร ชูลัว... โฉนเจ้าถึงไม่ปัสสาวะออกมา
แล้วลองชะโงกดูเงาหัวตัวเองบ้าง ด้วยความสามารถกระจอกๆ อย่างเจ้า คิด
จะสังหารตงฟางเสียนเขียวหรือ” น้ำเสียงของหญิงชุดดำแฝงแววเยาะหยัน
ดูแคลนอย่างไม่ปิดบัง

“พ่ายแพ้ด้วยน้ำมือข้ามาแล้ว โฉนยังกล้าเอ่ยวาจาโอหังอีกเล่า” ชูลัวมี
สีหน้าเรียบเฉย ท่าทางของนางสงบนิ่งดังเดิม “ซูชิง... เจ้าว่าจริงหรือไม่”

ซูชิง?

ตอนที่ชูลัวเอ่ยคำสองคำออกมา ทุกคนที่อยู่บริเวณนั้นก็พากันตะลึงงัน
ไป

“ซูชิง?” เป่ยเฉินอิงเกาะไปหูแกรกๆ อย่างไม่อยากจะเชื่อ “คงไม่ใช่ซูชิง
ที่หนีตายในสงครามซี้เป็นซี้ตายครั้งนั้นหรือกระมัง”

หลั่นเซวียนนิ้วหนำนิดๆ “ไม่น่าจะบังเอิญขนาดนี้”

อันเยี่ยหมิงเองก็ขมวดคิ้วแน่น “ตอนแรกข้าก็สงสัยอยู่เหมือนกัน แต่
ตอนนี้มั่นใจแล้วว่าต้องใช่นาง” พอชายหนุ่มเอ่ยออกมาเช่นนี้ หญิงชุดดำก็ต้อง
เป็นซูชิงอย่างไม่ต้องสงสัยเป็นแน่

ในเมื่ออีกฝ่ายจำได้ ซูชิงก็ไม่ต้องมีความจำเป็นต้องปิดบังอะไรอีกต่อไป
ปลายนิ้วเรียวยาวของนางขยับปีกหมวกเบาๆ ก่อนที่หมวกตาข่ายจะร่วงลงบนพื้น

หลังจากทุกคนมองเห็นใบหน้าอันคุ้นเคยนั้นอย่างชัดเจน ด้านล่างเวที
ประลองก็อลหม่านขึ้นมาทันที

“ซูชิง! เป็นซูชิงจริงๆ ด้วย!”

“ซูชิงที่ไหนกัน มีชื่อเสียงหรือไร” ผู้ชมที่มาจากแดนไกลและไม่รู้
เบื้องลึกเบื้องหลังมาก่อนเอ่ยถามขึ้น

“ซูชิง... คุณหนูรองสกุลซูอย่างไรล่ะ! คนที่ทำสงครามซี้เป็นซี้ตายกับ

ชูลัวที่ลานประลองยุทธ์แห่งนี้เมื่อสองปีก่อน แต่ตอนนั้นชูชิงถูกชูลัวบีบเสียจนไร้นางตอบโต้ สุดท้ายนางก็ถูกใครบางคนนำตัวไป”

“สองปีก่อนนางพ่ายแพ้ให้แก่ชูลัวหรือ”

“นั่นสิๆ แต่ผ่านไปแค่เพียงสองปีเท่านั้น ชูชิงกลับแข็งแกร่งขึ้นถึงเพียงนี้! นางเป็นผู้คว้าชัยอันดับหนึ่งในศึกมังกรทะยานสายนอก ช້วยังมีพลังยุทธ์ขึ้นเก้าอีกด้วย!”

“สววรรค์! แบบนี้จะเกินไปแล้วกระมัง! ตอนนั้นชูลัวเพิ่งจะอยู่แค่ขั้นห้าเท่านั้นมิใช่หรือ”

“เมื่อสองปีก่อนชูชิงมีพลังยุทธ์ขั้นห้า นางคือผู้มีพรสวรรค์อย่างแท้จริง ส่วนชูลัวนะหรือ หึๆ จนถึงกระทั่งบัดนี้ก็เพิ่งมีพลังยุทธ์แค่ขั้นห้า แบบนี้นั่นคนไร้ประโยชน์แท้ๆ”

“ชูชิง! ชูชิง! ชูชิง! ชูชิง!”

บรรดาผู้ชมทั้งหลายพากันตะโกนก้อง พวกเขาต่างก็ตะลึงพรึงเพริดไปกับเรื่องที่ชูชิงสามารถเลื่อนขั้นพลังยุทธ์ได้ถึงสี่ขั้นในระยะเวลาเพียงสองปีเท่านั้น

“นี่...ครั้งนั้นชูชิงต่อสู้กับชูลัวเพราะเหตุใดกัน ถึงอย่างไรเสียพวกนางก็เป็นพี่น้องกันมิใช่หรือ” บางคนที่ไม่รู้ความจริงเอ่ยปากถามขึ้น

“ได้ยินว่าเป็นเพราะชูลัวแย่งว่าที่สามีของชูชิงไป และคนคนนั้นก็คือองค์ชายจิ้นอย่างไรละ!”

“ชูลัวผู้นั้นน่าชิงชังนัก! มีแต่หญิงมากพรสวรรค์อย่างชูชิงเท่านั้นละที่จะคู่ควรกับองค์ชายจิ้น ชูลัวเป็นตัวละครกัน”

“นั่นสิ ครั้งนี้หวังว่าสววรรค์จะมีตา ขอให้ชูลัวจับได้ชื่อของชูชิงเถิด! ให้ชูชิงเล่นงานชูลัวหนักๆ เสียที”

เสียงวิพากษ์วิจารณ์แซ่ซื้นเรื่อยๆ ทำเอาบรรยากาศในเวลานี้สับสนวุ่นวายไปหมด

“พี่สะใภ้ นิสัยของท่านนี้ไม่ได้ความเอาเสียเลยนะ” หลันเชวียนทนฟัง

ต่อไปไม่ไหว ชายหนุ่มหันมายกคิ้วหลิ่วตาให้ Шу่ลว่

ทว่าหญิงสาวกลับมองค้อนใส่อีกฝ่าย “รีบจับสลากเสียที”

“อ้อๆๆ” หลันเซวียนวิ่งเหาะๆ ไปจับสลากทันที

หลันเซวียนโชคไม่ดีนัก เพราะสลากรายชื่อที่เขาจับได้คือนายน้อยคนใหม่ของวังสระหยก...หลี่อ้าวเงิน

หลี่อ้าวเงินยิ้มมุมปากอย่างยั่วยุ จากนั้นก็แค้นยี้มหย้น ความโกรธซึ่งปะทุขึ้นในดวงตาลันเซวียน อีกฝ่ายกล้าดูแคลนเขาเยี่ยงนี้หรือ

Шу่ลว่ปลอบใจหลันเซวียน “อันที่จริงแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน อย่างน้อยเจ้าก็ได้ซื้อชื่อนางและลว่ฮั่วหมิงนะ เจ้าควรจะดีใจแล้ว”

จากนั้นเป่ยเงินอิงก็วิ่งไปจับสลากบ้าง ดูเหมือนสองสหายจะโชคร้ายไม่ต่างกันสักเท่าไร เพราะรายชื่อที่ชายหนุ่มจับได้ก็คือ...โม่เซียวชวัน

โม่เซียวชวันมีพลังยุทธ์ขั้นเก้าเชียวนะ...เป่ยเงินอิงเดินหน้าม่อยคอตกลับมาทันที

ลำดับต่อไปก็คืออันเยี่ยหมิง Шу่ลว่ภาวนาในใจขอให้อีกฝ่ายจับได้สลากดีๆ ทว่าดวงของอันเยี่ยหมิงกลับกุดยิ่งกว่าหลันเซวียนและเป่ยเงินอิงเสียอีก เรียกว่าชวยสุดๆ ได้ด้วยซ้ำ

“ลว่ฮั่วหมิง” อันเยี่ยหมิงมองสลากในมือ ชายหนุ่มที่ขึ้นชื่อว่าเยือกเย็นมาตลอด บัดนี้เส้นเอ็นที่ขมับปูดโปน

Шу่ลว่กลอกตามองฟ้าอย่างจนคำพูด ทว่าก็ยังอุตสาห์เอ่ยปลอบใจชายหนุ่ม “ยังดีที่ไม่จับได้พี่ชายของเจ้าเอง พี่น้องเช่นฆ่ากันเอง แบบนั้นลึที่เรียกว่าทารุณกรรมของจริง”

จื่อเหยียนหนีบสลากแล้วเดินเนิบนาบมาหยุดอยู่ข้างๆ Шу่ลว่เห็นท่าทางเป็นกังวลของอีกฝ่ายก็อดกระวนกระวายขึ้นมาไม่ได้ “คงไม่ได้จับได้ชื่อของเราสองคนหรอกกระมัง”

จื่อเหยียนมอง Шу่ลว่ด้วยสายตาลำบากใจ ทำเอาหญิงสาวต้องยื่นมือไปคว้าสลากแผ่นนั้นมา

“ฮ่าๆ ร้อนใจอะไรกัน” หลังจากซูลั้วดูรายชื่อในสลาก จื่อเหียนก็หัวเราะลั่นออกมา

ซูลั้วตอบหลังอีกฝ่ายไปที่หนึ่ง “ดีนะ แม้แต่เจ้าก็ยังกล้าปั่นหัวข้า ไปเล่นตรงโน้นเลยไป!”

ผู้ที่จื่อเหียนจับชื่อได้ก็คือ...โอวหยางหมิ่น ตัวแทนจากสกุลโอวหยางแห่งแคว้นซีหลิง แม้ว่าชาวที่สิบมาจะไม่ได้ระบุว่าคนผู้นี้ร้ายกาจหรือเก่งกล้าสามารถด้านใด แต่ถ้าเขาผ่านเข้ามาถึงรอบนี้ได้ก็แปลว่าต้องมีฝีมือไม่ธรรมดาเหมือนกัน

“จับได้โอวหยางหมิ่นก็เรียกว่าดีมากแล้ว” จื่อเหียนดูจะพอใจกับผลที่ได้ไม่น้อย “ตอนนี้เหลือรายชื่อแค่สี่คนเท่านั้น เจ้า คิษย์พีสาม ชูชิง และอันเยี่ยชิน”

“สถานการณ์ที่แย่ที่สุดก็คือ หากเจ้าจับได้ชื่อของคิษย์พีสามละก็ แบบนั้น...” จื่อเหียนเกาศีรษะแกรๆ พุดอะไรไม่ออก

“วางใจเถื่อน่า คิดถึงความโชคดีที่ผ่านมาของข้าสิ เรื่องพรรคนั้นจะเกิดขึ้นได้อย่างไรกันเล่า” ซูลั้วยิ้มเอื่อย

“ข้าเชื่อในโชคดียของเจ้า” จื่อเหียนหัวเราะขึ้นเซนกัน ทว่านัยน์ตาคู่นั้นก็อดฉายแววกังวลไม่ได้

ระหว่างนั้นอันเยี่ยชินก็เดินไปจับสลาก เขาได้หมายเลขห้า หากใครจับได้สลากหมายเลขเจ็ด ก็ต้องประมือกับชายหนุ่ม จากนั้นชูชิงก็ก้าวไปข้างหน้า นิ้วเรียวยาวของนางล้วงเข้าไปในกล่อง ด้านในมีสลากเพียงสามแผ่น แต่รายชื่อที่นางต้องการมีเพียงแผ่นเดียวเท่านั้น ชูชิงนั่งเฝ้าอยู่ครู่ สุดท้ายก็กัดฟันแล้วหยิบสลากขึ้นมาหนึ่งแผ่น

สลากหมายเลขหนึ่ง!

ถ้าเช่นนั้นในกล่องก็เหลือสลากเพียงแค่สองแผ่น หมายเลขสิบเอ็ดและหมายเลขเจ็ด

พอเห็นสถานการณ์ตรงหน้า ซูลั้วก็พริ้วลมหายใจออกมาเบาๆ หากนาง

ต้องเจอกับหนานกงหลิววันละก็ แบบนั้นก็ยกธงขาวเลยดีกว่า

“รีบจับเร็ว” ชูลัวเร่งหนานกงหลิววัน

“เจ้าต้องการแผ่นไหน” หนานกงหลิววันเลิกคิ้วให้ชูลัว

“หมายเลขสิบเอ็ด” ชูลัวหัวเราะคิก

“เจ้าจะสมปรารถนา” หนานกงหลิววันยื่นมือออกไปหยิบสลากขึ้นมา แผ่นหนึ่ง ทว่าตอนนั้นเอง จู่ๆ ชายหนุ่มก็ออกแรงในมือ เสียง ‘ผิวะ’ ดังขึ้น ก่อนที่สลากแผ่นนั้นจะแหลกละเอียดเป็นผุยผง

“องค์ชายจิ้น!” โฆษกอุทานลั่น “ไหนท่านถึงได้หักสลากปนปีแบบนี้เล่า แล้วจะจัดการแข่งขันต่อไปได้อย่างไรกัน”

“ยังเหลืออีกแผ่นมิใช่หรือไร” หนานกงหลิววันคว้าสลากแผ่นสุดท้ายในกล่องขึ้นมาด้วยท่าที่สงบนิ่ง ก่อนจะโยนไปให้ชูลัว

ตอนที่เห็นว่าสลากแผ่นนั้นแหลกละเอียดหนานกงหลิววัน ชูลัวก็รู้ทันทีว่าต้องมีคนเล่นลูกไม้กับนางอย่างแน่นอน หญิงสาวพลิกสลากในมือของตนขึ้นดู

หมายเลขสิบเอ็ด!

“ชูลัวจับได้หมายเลขสิบเอ็ด ถ้าเช่นนั้นองค์ชายจิ้นก็ต้องได้หมายเลขเจ็ดแน่นอน!” หลายคนตะโกนลั่นออกมา

ยามนี้ไม่มีใครสังเกตว่าโฆษกผู้นั้นกำลังเหงื่ออาฟแตกพลั่กอย่างหนัก ยามที่สายตาเยือกเย็นของหนานกงหลิววันมองปราดมายังเขา เพราะแท้จริงแล้วสลากสองแผ่นที่เหลืออยู่ในกล่องนั้นล้วนติดหมายเลขสิบเอ็ดทั้งคู่ เช่นนี้แล้วไม่ว่าหนานกงหลิววันจะจับได้แผ่นไหน คู่แข่งของเขาก็ต้องเป็นชูลิง ขณะที่คู่ต่อสู้ของชูลัวก็จะกลายเป็นอันเยี่ยชินแทน

ด้วยพลังยุทธ์ของชูลัว หากต่อสู้กับอันเยี่ยชินย่อมไม่อาจเอาชนะอีกฝ่ายได้ นางต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอน มีเพียงชูลิงเท่านั้นที่อีกฝ่ายจะยังพอเหลือทางรอดได้

สัมผัสที่เฉียบไวของหนานกงหลิววันทำให้เขารับรู้ได้ทันทีถึงความ

ผิดปกติที่เกิดขึ้น เพราะเหตุนี้ชายหนุ่มจึงเลือกที่จะทำลายสลากแผ่นหนึ่งไปเสีย แบบนี้สลากหมายเลขสิบเอ็ดอีกแผ่นที่เหลือก็จะตกเป็นของชูลัว นั่นก็เท่ากับว่าก่อนหน้านี้นางนางหลิวอันจับได้หมายเลขเจ็ดนั่นเอง

ใครกันที่อยู่เบื้องหลังแผนการในครั้งนี้ ใครที่คิดจะให้นางประมือกับอันเยี่ยชิน ชูลัวกวาดตามองไปรอบๆ ทว่ากลับไม่แน่ใจเท่าไรนัก มีผู้คนมากมายที่อยากให้นางมอดม้วย แต่คนที่จะยื่นมือเข้าแทรกแซงการแข่งขันได้น่าจะมีเพียงแค่นี้ก็คน

ขณะที่ชูลัวกำลังสับสนอยู่นั้น ชูชิงกลับลึงโลดใจอย่างยิ่ง นางเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าชูลัวด้วยท่าทางผยอง นัยน์ตาฉายแววยั่วยุ “ชูลัว เจ้าคงไม่หลบหนีไปกลางคันหรอกกระมัง”

“หลบหนีกลางคัน? ชูชิง เจ้าพูดถึงตัวเองอยู่หรือไร” แม้จะใจลอยไปไกล ทว่าชูลัวก็ยังสามารถตอบโต้กลับได้อย่างคมกริบ

“เจ้า!” ชูชิงโมโหจนใบหน้าแดงก่ำ ก่อนจะสะบัดแขนเสื้อแล้วแค้นเสียงอีหนักๆ “ชูลัว ข้าจะให้โอกาสเจ้าได้มีชีวิตรอดอีกวัน” หลังเอ่ยจบ นางก็เดินจากไปด้วยท่าทางโอหังลำพอง

หลังเดินลงมาจากเวทีประลองยุทธ์ ชูชิงก็เห็นบุรุษวัยกลางคนผู้หนึ่ง มาหยุดอยู่ตรงหน้า อีกฝ่ายท่าทางตื่นเต็นยินดียิ่งอย่างไม่อาจควบคุมตัวเองได้ “ชิงเออร์! ชิงเออร์! เป็นเจ้าจริงๆ ใชหรือไม” ชูชิงอันขอบตาแดงก่ำด้วยความตื่นเต็น ชูชิงบุตรสาวผู้เป็นดังดวงใจของเขานางกลับมาพร้อมกับชื่อเสียงเกียรติยศ สิ่งนี้เองทำให้ชูชิงอันที่ต้องกลักรลินฝันหนีจากการกระทำของชูลัวรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ริมฝีปากของชูชิงอันสั่น “ชิงเออร์ หลายปีมานี้ทำไมเจ้าถึงไม่กลับบ้านเล่า ที่จวนของเราเกิดเรื่องขึ้นตั้งมากมาย เจ้า...”

“เกิดอะไรขึ้น” สีหน้าของชูชิงเปลี่ยนไปนิดหนึ่ง ที่ผ่านมานางจมอยู่กับความเคียดแค้นชิงชิงและใช้เวลาไปกับการฝึกฝนอย่างสาหัส ไม่รับรู้ข่าวคราว

ของคนในครอบครัวเลยแม้แต่ชนิด นางเข้าใจว่าทุกคนคงใช้ชีวิตอยู่ดีมีความสุขมาโดยตลอด

“มารดาและพี่ชายของเจ้าถูกซูลัวทำร้ายจนเป็นอัมพาต เลี้ยงใช้กันมาสองปี เห็นทีจะฟื้นอีกไม่ไหวแล้ว รีบตามพ่อกลับไปดูใจพวกเขาเร็ว” ซูลี้อันไม่พูดไม่จา รีบลากซูลิงกลับจวนสกุลซูลันทันที

หลังจากกลับมาถึงจวนสกุลซูลและเห็นมารดา รวมทั้งซูลี้อันที่นอนเป็น ผักอยู่บนเตียง ความโกรธแค้นเดือดดาลก็ปะทุขึ้นภายในใจของซูลิง มีหน้าซำซูลี้อันยังใส่ไฟไม่หยุด

“ครั้งนั้นสาเหตุก็มาจากซูลัวที่ทำให้แม่กับพี่ชายของเจ้าถูกเล่นงานจากสกุลหลี่แห่งวังสระหยก แต่มาบัดนี้...ทั้งๆ ที่เลือดของซูลัวเพียงหยดเดียวสามารถช่วยพวกเขาได้แท้ๆ แต่ซูลัวนั้นใจจิตใจดำนัก พ่ออุตส่าห์ทั้งศักดิ์ศรีเอ่ยปากอ้อนวอนนาง ทว่านางกลับไม่ให้เข้าไปพบหน้าด้วยซ้ำ”

ซูลี้อันที่ปกติเอาแต่วางอำนาจบาตรใหญ่ต่อหน้าบุตรมาตลอด บัดนี้เปลี่ยนวิธีการเป็นใช้ไม้อ่อนแทน เขาเริ่มพรั่นพรอนมาถึงความทุกข์ยากและอาศัยสายสัมพันธ์ที่ติระหว่งพ่อลูกเพื่อหลอกล่อซูลิง ทำเอาบุตรสาวคนรองของตนเคียดแค้นชิงชิงซูลัวเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเป็นเท่าตัว

“ท่านพ่อวางใจเถิด ลูกจะตัดหัวซูลัวเพื่อแก้แค้นให้ท่านแม่กับพี่ใหญ่เอง!” ซูลิงเอ่ยด้วยสีหน้าหนักแน่นมั่นคง

แบบนี้...รุนแรงเกินไปกระมัง ซูลี้อันคิดอยู่ครู่ก็เอ่ยขึ้นอีก “อย่าเพิ่งสังหารนางจะดีกว่า ตอนนี้นางมีคนหนุนหลังอยู่มาก หากเจ้าสังหารนางบนเวทีประลองยุทธ์จริงๆ ละก็ ยังไม่ต้องพูดถึงองค์ชายจิ้น แค่ปรมาจารย์หรงอวินคนเดียว เจ้าก็รับมือไม่ไหวแล้ว”

“ยามอยู่บนเวทีประลองยุทธ์ ความเป็นความตายนั้นขึ้นอยู่กับสวรรค์กำหนด นี่คือการดิ้นรน ต่อให้ปรมาจารย์หรงอวินจะเก่งกาจเพียงใดก็ไม่อาจฝ่าฟันกฎนี้ได้!” น้ำเสียงของซูลิงฉายแววผยองออกมาอย่างปิดไม่มิด “แล้วอีกอย่าง

พลังยุทธ์ของท่านอาจารย์ข้าก็ได้ด้อยไปกว่าปรมาจารย์ทรงอิน”

คำกล่าวนี้นี้ของชูซิงทำให้ชูจื่ออันลึงโลดขึ้นในใจทันที ท่านอาจารย์ของชูซิงมีพลังยุทธ์ไม่ด้อยไปกว่าปรมาจารย์ทรงอิน? ถ้าเช่นนั้นก็ต้องแข็งแกร่งมากนะสิ

“ท่านอาจารย์ของเจ้าคือใครกัน” ผู้ที่เอ่ยคำถามนี้ออกมาเป็นชายชราผมขาวที่เดินเข้ามาใหม่

“เหลาจู่...ท่านมาแล้วหรือ” ชูจื่ออันเห็นบิดาของตนเองเดินเข้ามาก็รีบทำความเคารพทันที

ชูเหลาจู่โบกมือไล่ชูจื่ออัน ดวงตาจับนัยมายังชูซิง “ท่านอาจารย์ของเจ้าคือใคร”

“ท่านปู่...” ชูซิงมองชูเหลาจู่ที่ไม่ได้พบเจอนานด้วยแววตาประหลาดใจเล็กน้อย ตอนที่ท่านปู่เริ่มเก็บตัวฝึกฝน นางเพ็งจะมีอายุเพียงเจ็ดแปดขวบเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าแค่พริบตาเดียวก็ผ่านไปเป็นสิบปีแล้ว

“ตกลงท่านอาจารย์ของเจ้าเป็นใครกันแน่” ชูเหลาจู่ยังคงเค้นเอาคำตอบนี้ ทว่าชูซิงกลับหลุบตาลงต่ำ ไม่พูดไม่จาใดๆ

“บอกไม่ได้หรือ” ชูจื่ออันเห็นท่าทางลำบากใจของชูซิงก็หันไปมองชูเหลาจู่แทน เห็นๆ อยู่ว่าชูซิงบอกไม่ได้ ไม่รู้ว่าเหตุใดบิดาของเขาถึงต้องคาดคั้นเอาคำตอบจากนางด้วย

ชูซิงเหลือบตาขึ้นมอง ก่อนจะพยักหน้า “ท่านอาจารย์กล่าวไว้ว่าจะให้ใครรู้ความเป็นมาของท่านไม่ได้เป็นอันขาด แต่ว่าพลังยุทธ์ของท่านอาจารย์ก็ร้ายกาจมากจริงๆ”

“เรื่องนี้ต้องแนอยู่แล้ว” สีหน้าของชูเหลาจู่ฉายแววซับซ้อน “ผู้ที่สามารถผลักดันให้เจ้ามีพลังยุทธ์สูงขึ้นสี่ระดับได้ในระยะเวลาสองปีนั้นจะต้องเป็นยอดฝีมือที่แข็งแกร่งเพียงใดกัน หากผู้มียุทธ์ท่านนั้นช่วยหนุนหลังจนสกุลชูได้ สกูลของเราก็จะทะยานไปไกลและชิงอันดับหนึ่งในสิบชั่วอนาคตกาลแห่งจักรวรรดิมาได้อย่างแน่นอน”

“เออะ เจ้าไม่มียากบอกก็ไม่ต้องบอก แต่เจ้าต้องรับปากปุ่เรื่องหนึ่ง เจ้าต้องจัดการส่งสอนซูลัวให้เซ็ดหลาบ” ซูเหลาจู๋นั้นก็ถึงเลือดของซูลัวขึ้นมาได้ ก็แค่เสี่ยงฮีก่อนจะย้าเตือน “หากเล่นงานซูลัวจนบาดเจ็บได้ ยังต้องกลัวว่า จะไม่ได้เลือดนางอีกหรือไร”

‘เล่นงานจนตายสิถึงจะได้เลือดมากขึ้น’ ซูชิงเสริมขึ้นในใจเงิบๆ

หากเทียบกับซูเหลาจู๋แล้ว ยามนี้ซูจื่ออันก็รู้สึกเบิกบานใจกว่ามากนัก เพราะก่อนหน้านี้เขาถูกซูลัวตอกหน้าเสียไม่มีขึ้นดี ทว่าบัดนี้สวรรค์เมตตาปราณี เขาแล้ว จู๋ๆ ก็ส่งบุตรสาวผู้มีพลังยุทธ์ชั้นเก้ากลับคืนมาสู่อ้อมอก

ขึ้นเก้าเซียวหนา! หากเป็นเมื่อสองปีก่อนเขาย่อมไม่มีทางเชื่อได้แน่ ทว่าเวลานี้ความจริงกลับปรากฏขึ้นตรงหน้าแล้ว

“ชิงเออร์ ข้าเชื่อว่าเจ้าต้องเอาชนะได้แน่!” แววดตาของซูจื่ออันลึกลด ลำพองขึ้นอย่างไม่ปิดบัง

“ท่านพ่อวางใจเถอะ ความไม่เป็นธรรมและการถูกหยามหมิ่นที่เราเคย ได้รับ ชิงเออร์จะทวงคืนมาให้หมด!” ซูชิงพยักหน้าอย่างหนักแน่น

การแข่งขันรอบถัดไปจะจัดขึ้นในอีกสิบวัน ระหว่างนี้ซูลัวเอาแต่ขังตัวเองอยู่ในห้องและใช้เวลาทั้งหมดไปกับการฝึกฝน เวลาสิบวันของผู้อื่นสำหรับนางแล้วก็เพิ่มสูงขึ้นกว่าเป็นสิบเท่า หมายความว่าซูลัวมีเวลาฝึกฝนถึงหนึ่งร้อยวันเต็มๆ

เดิมทีนางปล่อยเลือดดาวเพลิงออกมาได้เพียงครั้งละหนึ่งตัวเท่านั้น ทว่าบัดนี้นางสามารถปล่อยพลังเลือดดาวเพลิงออกมาได้พร้อมกันถึงสี่ตัวในคราวเดียว ข้าเวลานี้นางยังมีพลังยุทธ์ชั้นแปดระดับสูง อีกเพียงแค่นิดเดียว หากได้โอกาสเมื่อไร นางย่อมบรรลุลงยุทธ์ถึงขั้นเก้าอย่างแน่นอน

ในที่สุดการแข่งขันรอบคัดเลือกยอดฝีมือเจ็ดคนสุดท้ายก็มาถึง ซูลัวหนานกงหลิววีน และคนอื่นๆ พากันขึ้นไปบนเวทีประลองยุทธ์

“พี่สะใภ้ ครั้งที่แล้วปล่อยให้ชูชิงหนีรอดไปได้ คราวนี้ท่านต้องจัดการนางให้อยู่หมัดนะ” เป่ยเงินอิงกำชับครั้งแล้วครั้งเล่า ทำเอาชูลั่วฟังจนปวดหัว

“เจ้าคงไม่ได้เดิมพันให้นางตายหรอกกระมัง” ชูลั่วเอ่ยถามเสียงเรียบ ยิ่งการแข่งขันผ่านมาถึงรอบลึกๆ มากเท่าไร เงินเดิมพันก็ยิ่งสูงขึ้นตามไปด้วย ช่วงที่ผ่านมานี้ชูลั่วได้รับหินพลิกเยอะกว่าเดิมหลายสิบเท่า

“หึๆ” เป่ยเงินอิงเกาตึ้งระแกรกๆ “ข้าพุ่มหินพลิกทั้งหมดเดิมพันว่าชูชิงต้องมอดม้วยแน่ๆ พี่สะใภ้ เพราะฉะนั้นท่านต้องพยายามให้เต็มที่นะ”

“ข้าก็ด้วย” อันเยี่ยหมิงเอ่ยเนิบนาบ “ไม่ใช่แค่ข้าเท่านั้น พี่ใหญ่ข้าก็เดิมพันหมดตัวด้วย” ถึงอย่างไรเสียพี่ชายของเขาก็ต้องพ่ายแพ้ให้แก่หนานกงหลิววันอย่างแน่นอน ทว่าทั้งสองคนนั้นล้วนแต่เป็นคนใกล้ชิดของตนเอง ครั้นจะเดิมพันว่าใครชนะก็คงไม่ตึก ด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มจึงรวบรวมเงินทั้งหมดของตนเองและพี่ชายมาเดิมพันว่าชูชิงต้องเป็นฝ่ายมอดม้วยแทน

“พวกเจ้าสองคน...” มุมปากชูลั่วกระตุก ดูจากสถานการณ์ในยามนี้ หากนางไม่สังหารชูชิงก็ต้องมีคนขาดทุนมากมายอย่างแน่นอน

“ข้าอีกคน” จื่อเหยียนก้าวมาหยุดอยู่ข้างๆ อย่างเงียบเชียบ

“ข้าก็เดิมพันเหมือนกัน” หลันเซวียนเองก็ชะโงกหน้ามาใกล้พร้อมทำสีหน้าทะเล้น

“พวกเจ้า...” ชูลั่วเหลือบมองหนานกงหลิววันอย่างจนคำพูด อีกฝ่ายบีบจมูกนางเบาๆ พลังยี้มให้ “ข้าเองก็เช่นกัน เพราะฉะนั้นต้องชนะเพียงอย่างเดียว ห้ามแพ้ เข้าใจหรือไม่”

“พวกเจ้า...เชื่อมั่นในตัวข้าขนาดนี้เลยหรือ” นางยังไม่เชื่อมั่นในตัวเองเลยด้วยซ้ำ

“ถึงอย่างไรเสีย อธรรมย่อมไม่อาจเอาชนะธรรมะได้อยู่แล้ว นี่เป็นสัจธรรมที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลง” เป่ยเงินอิงเอ่ยออกมาในฐานะตัวแทนของทุกคน

“ก็ได้” ชูลั่วจำใจยอมรับคำแนะนำนั้น

จึงหะนั้นเอง ชูซิงก็ก้าวเข้ามา นางเซตหน้าขึ้นอย่างโยโส “ชูลั่ว คุยกับ สหายของเจ้าให้เต็มที่เถิด ต่อไปเจ้าคงไม่มีโอกาสอีกแล้ว” ความหมายก็คือ นางจะต้องเด็ดหัวชูลั่วในการประลองครั้งนี้ให้ได้

ชูลั่วหัวเราะเอื่อยๆ พลางปรายตามองชูซิง จากนั้นก็เบนสายตาไปยัง ชูจื่ออันที่ทำท่าล่ำฟองใจอยู่ด้านหลังบุตรสาว “แม่ทัพชูผู้นำเวทนา บุตรสาว เพิ่งกลับมาได้ไม่เท่าไรก็ต้องเจ็บปวดจากการสูญเสียอีกครั้งเสียแล้ว จงทำใจ เสียเถอะ”

สีหน้าของชูจื่ออันแข็งค้างไปในทันที เขาถึงตาใส่ชูลั่วอย่างซุนซึ่ง “จวน สกูลชูไม่ได้มีแค่เจ้าคนเดียวที่เก่งกาจ จงอย่าโอหังให้มันมากนัก”

ดวงตาของชูลั่วเป็นประกาย แม้ว่าหนานกงหลิววินจะลงมือสับเสาะ ด้วยตนเอง แต่ก็ยังไม่ได้ข่าวว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังของชูซิงนั้นเป็นใคร ทว่าจาก คำพูดของชูจื่ออันที่เอ่ยออกมา ก็พอจะทำให้ทราบว่เรื่องทั้งหมดนี้มีเค้าลาง ที่น่าจะเชื่อถือได้ ด้วยเหตุนี้ชูลั่วจึงแค้นเสียงหยั่นใส่อีกฝ่าย “ท่านอาจารย์ ของข้าคือปรมาจารย์หรงอวิน ท่านอาจารย์ของนางเป็นตัวอะไรกัน ไฉนข้าจะ โอหังไม่ได้”

ชูจื่ออันแทบเก็บอารมณ์ไม่อยู่ เขาหัวเราะหยั่นออกมา “ปรมาจารย์ หรงอวินเก่งกาจก็จริงอยู่ ทว่าไ้แต่หลั่นหาได้มียอดฝีมือแก่กล้าเพียงแค่นั้นเดียว ไม่ ท่านอาจารย์ของชูซิงก็ไม่ด้อยไปกว่า จะจัดการเจ้าก็เรียกว่าง่ายดายนัก!”

“ท่านพ่อ” ชูซิงทำสัญญาณให้ชูจื่ออันสงบปากสงบคำลง นางปรายตา มองชูลั่วอย่างเยาะหยัน จากนั้นก็ทะยานขึ้นไปบนเวทีประลองยุทธ์

ชูลั่วกับหนานกงหลิววินสบตากัน แม้ว่าข้อมูลทีชูจื่ออันหลุดเผย ออกมาจะไม่มากนัก ทว่าก็สำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้ที่ฝีมือทัดเทียม ปรมาจารย์หรงอวินได้นั้น ในยุทธภพแห่งนี้เรียกว่านับนิ้วได้เลยทีเดียว

จะเป็นใครได้บ้าง...ชูลั่วนึกสงสัยไม่น้อย เหตุใดคนผู้นั้นต้องพาชูซิง หลบหนีไปจากเวทีประลองยุทธ์ในสงครามซึ่งเป็นชีวิตตายด้วย เพราะต้องการจะ ช่วยชูซิงจริงๆ หรือเพราะศัตรูของชูซิงคือนาง อีกฝ่ายถึงได้รับการช่วยเหลือ?

เรื่องนี้เองที่ทำให้ชูลัวงงอย่างหนัก

“หลังจากวันนี้แล้วข้าคงต้องถามท่านอาจารย์ดูลักที” ชูลัวงงรู้สึกว่าการหายตัวไปของชูชิงนั้นพิลึกพิลั่นเหลือเกิน ข้าอีกฝ่ายยังบรรลุลงยุทธ์ได้ถึงขั้นเก้าในระยะเวลาเพียงสองปีอีกด้วย ชูลัวงงสะกดกลั่นความสงสัยเอาไว้แล้วเดินเข้าไปหยุดอยู่ตรงกลางเวทีประลองยุทธ์

“ชูลัว สงครามซึ่งเป็นชีวิตตายครั้งก่อนต้องยุติลงกลางคัน บัดนี้ถึงเวลาที่เราจะสะสางปัญหากันเสียที” ชูชิงยึดตัวตรงอย่างโอหังด้วยสีหน้าเย้ยเยาะ

ชูลัวหัวเราะหยัน “เจ้ายังมีหน้าเอ่ยวาจาเช่นนี้ออกมาอีกหรือ”

ชูชิงไม่ได้โกรธซึ่งเพราะคำพูดของชูลัว แต่นางเลือกที่จะรวบรวมพลังวิเศษในกายขึ้นมา แล้วโจมตีเข้าไปใส่ชูลัวอย่างรวดเร็วโดยไม่เปลืองคำพูดแม้แต่คำเดียว

ยังดีที่ชูลัวเตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้พร้อมอยู่แล้ว ทันทีกี่ชูชิงโจมตีเข้าไปใส่ นางก็วาดผืนกล้วยลักษณ์ซับซ้อนขึ้นมา พริบตานั่นเอง คมน้ำแข็งมากมายก็พุ่งเข้าไปสปริเวณลำคอของชูลัว

“ทะเลเพลิงพิโรธ!” ชูลัวคำรามต่ำๆ งูเพลิงสี่สายทะยานขึ้นจากพื้นดิน ก่อนจะโอบล้อมพายุคมน้ำแข็งเหล่านั้นเอาไว้ กระบวนท่านี้ของชูลัวทำให้ผู้ชมด้านล่างต้องมองนางในมุมใหม่อีกครั้ง

“เดิมทีคิดว่าชูลัวคงสิ้นท่าตั้งแต่กระบวนท่าแรกที่ปะทะกับผู้มีพลังยุทธ์ขั้นเก้าเสียแล้ว คิดไม่ถึงว่านางจะตั้งรับเอาไว้ได้”

“แค่กระบวนท่าแรกเท่านั้น ใครจะไปรู้เล่า ไม่แน่ว่าชูชิงอาจจะไม่ได้ออกแรงเลยก็ได้”

“ตอนนี้ยังบอกอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น”

หลายคนยังคงคลั่งเคลงในความสามารถของชูลัว ทว่าก็มีคนอีกส่วนหนึ่งที่เริ่มหันหน้าควมวดน้อยๆ เพราะกระบวนท่าที่ชูลัวปล่อยออกมาเมื่อครู่ทำให้เกิดคลื่นพลังหนักหน่วงที่ผู้ที่มีพลังยุทธ์ขั้นห้าไม่น่าจะลำแดงออกมาได้ เพราะแบบนี้ชูลัวต้องไม่ได้มีพลังยุทธ์แค่ขั้นห้าอย่างแน่นอน นาง

น่าจะมีพลังสูงกว่าขึ้นแปดด้วยซ้ำ

บนเวทีประลองยุทธ์

สีหน้าของซูชิงเย็นยะเยือก

“คิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าจะต้านพลังสามส่วนสิบจากข้าเอาไว้ได้ ซูลั่ว ข้าประเมินเจ้าต่ำเกินไปแล้ว” ทันทีที่เอ่ยจบ ดวงตาของซูชิงก็ฉายแววเย็นชาและน่ากลัวออกมา

ซูลั่วหัวเราะเอื่อยๆ “ถึงต่อให้หุ่พลังของเจ้าออกมาจนหมดแล้วอย่างไรเล่า”

“ได้! ในเมื่อรณหาที่ตายเองก็อย่าโทษข้าแล้วกัน” นัยน์ตาคู่นั้นสาดประกายอำมหิต ซูชิงวาดฝ่ามือไปมา ทันใดนั้นกรงขังน้ำแข็งก็ปรากฏขึ้นล้อมร่างของซูลั่วเอาไว้

ซูลั่วถูกกักเอาไว้ในกรงขังน้ำแข็ง และกรงขังน้ำแข็งนี้ก็หาได้อยู่หนึ่งไม่มันหมุนคว้างไปมาจนทำให้หญิงสาวรู้สึกหน้ามืดตาลายขึ้น

ซูลั่วที่ติดอยู่ในกรงขังน้ำแข็งตกอยู่ในสถานการณ์เป็นรองทันที อุณหภูมิด้านในลดฮวบลงอย่างรวดเร็ว ซูลั่วปล่อยพลังธาตุไฟออกมาไม่หยุด ทว่าซูชิงเป็นผู้มีพลังยุทธ์ชั้นเก้า พลังที่ต่างกันหนึ่งขั้นนี้แตกต่างกันมากอย่างเห็นได้ชัด

แม้ว่าซูลั่วจะพยายามส่งพลังธาตุไฟเพื่อต้านทานอย่างต่อเนื่อง ทว่าอุณหภูมิที่หนาวเย็นลงเรื่อยๆ ก็ทำให้นางเกิดสังหรณ์ไม่ดีขึ้นมา

มุมปากซูชิงยกยิ้มอำมหิตเหี้ยมเกรียม “ซูลั่ว...เจ้าตายเสียเถิด!”

สองปีก่อนซูลั่วบิบบคั่นนางเสียแทบจนตรอก ซูชิงต้องแบกรับความอับยศอดสูจากการถูกย้ายแบบนั้นมาเป็นเวลาสองปีเต็ม ความคับแค้นนี้เองที่ทำให้นางเย็นหยดฝึกฝนตนเองอยู่ในตำแหน่งอันมืดมิดแห่งนั้นได้ หากไม่ใช่เพราะความเคียดแค้นเข้ากระดูกดำแล้วละก็ นางมีหวังพึ่งพิงอาศัยอยู่ต่อไปเพราะความทรمانที่ได้รับแล้วเป็นแน่

ซูลั่วที่อยู่ด้านในกรงขังน้ำแข็งขมวดคิ้วแน่น ความแตกต่างระหว่าง

ชั้นพลังยุทธ์นี้เกินกว่าที่นางคาดคิดไว้มาก ทำเอาเจ้าตัวเริ่มรับมือไม่ถูก อากาศภายในลดต่ำลงเรื่อยๆ ตลอดทั้งใบหน้าและฝ่ามือของซูลั้ถูกปกคลุมด้วยเกล็ดน้ำแข็งบางๆ

ซูลั้รู้ว่าหากปล่อยไว้เวลาผ่านไปแบบนี้ นางยังหาทางออกไปจากกรงขังน้ำแข็งไม่ได้ คงต้องถูกแช่แข็งจนตายแน่ๆ

“ฮ่าๆ ซูลั้ ข้าอดทนฝึกฝนตัวเองอย่างยากลำบากจนบรรลุพลังขั้นเก้าก็เพราะต้องการแก้แค้นเจ้า แต่พลังยุทธ์ของเจ้ากลับอ่อนแอเสียยิ่งกว่ามดปลวก เจ้าช่างกระจอกงอกร้อยนัก”

ท่าทางของซูลั้ซึ้งนั้ทั้งโห่หังและลำพอง เสียงหัวเราะของนางเย้ยหยันและดูแคลน ทำเอาคนที่ติดอยู่ในกรงขังน้ำแข็งอย่างซูลั้วยากจะพุ่งเข้าไปสับตัดฝ่ามือใส่อีกฝ่าย

จื่อเหยียนเริ่มนั้ไม่ติด นางโมโหจนย่าเท้าไปมา “ซูลั้จะกินไปแล้วนะ!”

หนานกงหลิววินเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ สีหน้าของเขาดูไม่ร้อร่นแต่อย่างใด ทว่าปลายนิ้วที่เคาะพนักเก้าอี้เผยให้เห็นถึงอารมณ์ของเจ้าตัวในยามนี้

ดวงตาหลายคู่จับนั้ไปยังซูลั้

ยามนี้ซูลั้กำลังปล่อยพลังออกมาต้านคมน้ำแข็งที่เข้าโจมตีตนเอง คลื่นธาตุไฟระลอกแล้วระลอกเล่าโถมใส่ไม่หยุด ไม่นานพลังวิเศษในกายซูลั้ก็แทบหมดเกลี้ยง แต่เพราะซูลั้มีไอสถหลังหยวนเก็บไว้เป็นจำนวนมาก นางจึงคว้ไอสถมากำหนึ่งแล้วส่งเข้าปาก จากนั้นก็ปล่อยคลื่นธาตุไฟออกไปปะทะกรงขังน้ำแข็งของซูลั้อีกครั้ง

“ปล่อยไว้แบบนี้ต่อไปคงไม่เข้าทีแน่...” เป่เยฉินอึ้งผุดลุกขึ้นอย่างกระวนกระวาย สายตาจับนั้ไปบนเวทีอย่างเกรงว่าจะพลาดอะไรไปแม้เพียงนิด

ทันใดนั้นหนานกงหลิววินกลับยกยื้ขึ้นที่มุ่มปาก “อย่าร้อร่นใจไป”

“พี่ร้อร่น ท่านไม่กังวลเลยหรือไร นั้ลั้ลั้วะนะ” “...หาใช่คนอื่นไม่!”

เป่ยเงินอิงนึกตำหนิในใจ

“ไม่จำเป็นต้องกังวล” แวตาของหนานกงหลิววินเผยให้เห็นความโล่งใจ “นั่งลง ชมละครสนุกๆ ไปเถอะ”

“เอ๋?” พอเห็นว่าหนานกงหลิววินยังคงสงบนิ่งอยู่ได้แบบนี้ เป่ยเงินอิงก็สะกดกลืนความกัลดกลุ้มลงได้ ก่อนจะหลุดตัวลงนั่งนิ่งๆ ตามเดิม

เป็นไปตามคำกล่าวของหนานกงหลิววิน สถานการณ์ของซูลั่วดูจะเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น เพราะแม่จะปล่อยพลังไประลอกแล้วระลอกเล่า ทว่านางก็สามารถบำรุงร่างกายให้ฟื้นคืนได้ดังเดิมอย่างรวดเร็ว ก่อนที่ซูลั่วจะพบว่าจู่ๆ พลังของนางกำลังจะบรรลุนิติภาวะดับหนึ่งแล้ว

นางใกล้จะแตะเส้นขีดสุดท้ายสู่พลังยุทธ์ขั้นเก้าแล้ว!

ต้องขอบคุณการกระตุ้นจากกรงขังน้ำแข็งของซุชิง ไม่เช่นนั้นเส้นทางข้างหน้าของนางคงเป็นไปอย่างยากลำบากเต็มที่ แต่เห็นได้ชัดว่าซุชิงก็ทำให้คนโง่เขลาไม่ พอเห็นลักษณะเช่นนั้นของซูลั่ว นางก็เดาเหตุการณ์ได้อย่างแม่นยำ ไม่รอให้ซูลั่วก้าวข้ามเส้นแบ่งพลังยุทธ์ได้ เสียงผัวดังขึ้น ก่อนที่กรงขังน้ำแข็งจะสลายหายวับไป

“ฮิ! สิ่งหาเจ้าแบบนี้ดูจะง่ายตายไปหน่อย” ซุชิงเอ่ยวาจาออกไป ทว่าซูลั่วกลับทำเพียงแค่นั่งดูแคลนอีกฝ่าย

ซุชิงจูโจมอีกครั้งอย่างรวดเร็ว เพราะหากให้เวลาอีกฝ่ายเพียงแค่สิบห้านาทีเท่านั้น ซูลั่วต้องเลื่อนพลังยุทธ์ไปถึงขั้นเก้าแน่ๆ

สายตาอำมหิตของซุชิงกวาดมองซูลั่วตั้งแต่หัวจดเท้า นัยน์ตาฉายแววจนออกมา อันที่จริงนางสัมผัสได้ตั้งแต่ที่ประมือกันแล้วว่าพลังยุทธ์ของซูลั่วนั้นหาได้อ่อนด้อยเลยแม้แต่นิด ไม่ใช่ขั้นห้าอย่างที่เห็นภายนอกเป็นแน่

เมื่อครุ่นใช้พลังไปถึงเก้าส่วน แต่ก็ยังแค่เกือบจะเล่นงานซูลั่วได้เท่านั้น เรื่องนี้เองที่ทำให้ความรู้สึกหยิ่งผยองในตัวเองของซุชิงลดฮวบลงในทันที

“เสือดาวน้ำแข็ง...โง่ตี่!” ซุชิงสะบัดมือ เสือดาวน้ำแข็งคู่ตีสองตัวก็

กระโจนเข้าไปสู่ลั่วในพริบตา

เลือดดาวน้ำแข็ง? ชูล่วยก็ยิ้มเย้นที่มุมปาก ไม่รู้ว่าท่านอาจารย์มีความสามารถในการคาดเดาหรืออย่างไร ท่านถึงได้มอบเคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาทให้แก่าง ตอนนี่ก็เป็นเวลาเหมาะเจาะที่จะใช้มันเพื่อเอาชนะเลือดดาวน้ำแข็งของชูชิงไม่ใช่หรือไร

“เลือดดาวเพลิง!” ชูล่วยบั่นหน้าขริ้ม แคพริบตาเดียวก็ปล่อยเลือดดาวเพลิงไฟลุกโชนสองตัวออกมา จากนั้นเจ้าเลือดดาวเพลิงก็พุ่งทะยานใส่เลือดดาวน้ำแข็งทันที ก่อนจะเข้าขยักกันอย่างดุเดือด

โชนจึงเป็นเช่นนี้ได้ สีหน้าชูชิงเปลี่ยนเล็กน้อย สายตากลางแกลงมองปราดมาที่ชูลั่ว

เวลานี้บรรยากาศด้านล่างเวทีประลองก็อลหม่านขึ้นมาทันที

“เลือดดาวเพลิง? โชนถึงเป็นเลือดดาวเพลิงได้” สีหน้าของหลายคนที่อยู่ในที่นั่งกิตติมงคลก็ฉายแววสีกลับซับซ้อนออกมา เคล็ดวิชาเพลิงกัมปนาทนั้นมีแต่ผู้มีพลังยุทธ์ชั้นเก้าที่สามารถศึกษาได้ เพราะแบบนี้ชูชิงที่อยู่ไนชั้นเก้าจึงฝึกฝนเลือดดาวน้ำแข็งได้อย่างไรเล่า

แต่เหตุใดชูลั่ว...เหตุใดนางถึงก่อเลือดดาวเพลิงขึ้นมาได้ ต่อให้นางไม่ได้มีพลังยุทธ์แค่ชั้นห้า ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีทางเป็นผู้มีพลังยุทธ์ชั้นเก้าอย่างแน่นอน!

ฝีมือของชูลั่วเกินกว่าความเข้าใจของใครหลายๆ คน เพราะเหตุนี้ทุกสายตาก็จับนัยนางเป็นตาเดียวกัน ความตกตะลึงภายในใจของพวกเขานั้นไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้เลย

“ที่แท้ชูลั่วหาใช่คนไร้ฝีมือไม่ ที่แท้จริงก็ไม่ได้มีพลังยุทธ์เพียงแค่ชั้นห้า!”

“ที่แท้ก่อนหน้านี้นางก็ไม่ได้โง่เงาการแข่งขัน ชูลั่วมีความสามารถจริงๆ ด้วย!”

“หรือว่าพวกเราทั้งหมดจะโล้ร้ายนาง หรือว่านางแสรังแต่งเป็นหมูหลอกกินเลื่อ¹ มาตลอด?”

ผู้คนบนอัฒจันทร์ต่างก็ตะลึงพรึงเพริดไป สถานการณ์พลิกผันไปเร็ว

จนพวกเขาไม่ทันตั้งตัว

“ให้ตายเถิด” ประมุขวังเว่ยยังส่ายหน้า “นังเด็กผู้แข็งแรงขึ้นกว่าเมื่อครั้งที่เดินทางมายังวังเว่ยยังมากนัก นี่เพิ่งจะผ่านไปไม่กี่วันเท่านั้น...” ยามนี้หลายคนผุดลุกขึ้นแล้วจับจ้องไปบนเวทีประลองยุทธ์อย่างชนิดไม่คลาดสายตา การต่อสู้ในครั้งนี้เหนือความคาดคิดไปมากพอ

แต่ไม่ว่าผู้ชมจะตกใจหรือส่งเสียงอึกทิกกรึกโครมแค่ไหน ชูลัวและชูชิงที่อยู่บนเวทีก็ยังคงต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่เช่นนั้น

เสือดาวเพลิงสองตัว เสือดาวน้ำแข็งสองตัว พลังยุทธ์ไม่ด้อยไปกว่ากัน ทั้งสองฝ่ายทำหั่นกันอย่างสูสี

ชูชิงขมวดคิ้วแน่น ทั้งๆ ที่เห็นชัดว่าชูลัวมีพลังยุทธ์ไม่ถึงขั้นแก้ แต่นางกลับปล่อยเสือดาวเพลิงออกมาได้ ซ้ำเสือดาวเพลิงของนางยังต้านรับการโจมตีจากเสือดาวน้ำแข็งได้เสียอีก แบบนี้ไม่เท่ากับว่าความสามารถของอีกฝ่ายพอๆ กับตนเองหรือชูชิงไม่อาจยอมรับความจริงนี้ได้เลย

“เงาแน่น ทะยานไป!” ชูชิงคำรามลั่น จากนั้นเงาแน่นก็ปรากฏขึ้นเบื้องหลังของนาง

“ชูลัว เจ้าบีบให้ข้าแสดงกระบวรทำนองออกมาได้ก็นับว่าไม่เลวทีเดียว” ชูชิงแค้นเสียงเยือก วินาทีที่เงาแน่นโถมทับร่างเสือดาวน้ำแข็งนั้น...

“โฮก!”

พลันนั้นเสือดาวน้ำแข็งร่างกายกำยำสองตัวก็คำรามก้องออกมา ก่อนที่ร่างของมันจะขยายใหญ่เป็นเท่าตัวในพริบตา พลังการโจมตีก็เพิ่มขึ้นอีกเท่าตัวเช่นกัน ร่างของเสือดาวน้ำแข็งขาวโพลน รั้งลิ้นเยนเยือกแผ่ออกมารอบด้าน พื้นดินใต้ฝ่าเท้าของมันกลายเป็นชั้นน้ำแข็งหนาในทันใด

“โฮก!”

เสือดาวน้ำแข็งสองตัวคำรามลั่น แล่สะปากแดงฉานออกกว้าง จากนั้น

¹ แสร้งอ่อนแอเพื่อให้ศัตรูตายใจ

ก็กระโจนเข้าไปใส่เลือดดาวเพลิง แม้ว่าเลือดดาวเพลิงจะมีขนาดเล็กกว่า ทว่ามันก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้ มันพุ่งเข้าไปอีกฝ่ายอย่างดุเดือดเช่นกัน

“โฮก!”

เลือดดาวเพลิงตัวหนึ่งของซูลั้วกะโหลกปริแตก ขณะที่อีกตัวก็ดับอนาถบนเวทีประลองยุทธ์

“ฮาๆ ซูลั้ว วันนี้เจ้าตายแน่!” ซูลิงที่เห็นชัยชนะลอยมาตรงหน้าหัวเราะลั่นอย่างบ้าคลั่ง

“ซูลั้วจะพ่ายแพ้แล้ว...”

“แม้ว่าซูลั้วจะปิดบังพลังยุทธ์เอาไว้ แต่สุดท้ายก็ยังเอาชนะซูลิงไม่ได้ อยู่ดี...”

“น่าเสียดาย คนมีพรสวรรค์ขนาดนี้ต้องดับดินลงเสียแล้ว...”

หลากหลายเสียงผลานกันแข็งแะ ทั้งหมดเผยความรู้สึกเวทนาที่มีต่อซูลั้วออกมา นานกงหลิววินกำหัดแน่น แต่แล้วจู่ๆ เขาก็คลายหัวคิ้วออกก่อนจะหลุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ตามเดิม ทั้งยังเผยรอยยิ้มพอใจออกมา

วินาที่นั่นเอง คลื่นพลังวิเศษหนักหน่วงก็โถมออกมาจากกายของซูลั้วพริบตาต่อมา ไอ้วิเศษที่ล้อมรอบตัวหญิงสาวก็แปรปรวนอย่างรุนแรง

“สวรรค์! เกิดอะไรขึ้นซูลั้ว”

“ดูเหมือนว่า...”

“ดูเหมือนว่าจะเลื่อนขั้นพลังยุทธ์แล้ว!”

“เป็นไปได้!”

ตอนที่เลื่อนพลังยุทธ์ไปสู่ขั้นเก่า ซูลั้วก็เก็บแผ่นหยกอำพรวงพลังเข้าไปในมิติและเผยความสามารถที่แท้จริงของนางออกมาสู่สายตาทุกคน เส้นผมดำยาวกรอมข้อเท้าของนางพัดปลิวไปตามสายลม ใบหน้าอันงดงามอย่างไร้ผู้ใดเทียบเทียมเต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยวและเย็นชา พลังความแข็งแกร่งและเสน่ห์อันน่าดึงดูดที่แผ่ชานออกมาทำให้ผู้คนไม่กล้าสบสายตาโดยตรง

“ขึ้น...ขึ้น...ขึ้นเก่า...ซูลั้ว!”

“จะเป็นไปได้อย่างไรกัน จะเลื่อนจากชั้นห้าไปเป็นชั้นเก้าได้อย่างไร
บ้าไปแล้วกระมัง!”

“หรือว่าก่อนหน้านี้ซูลั้วจะปิดบังพลังยุทธ์ของตัวเองมาโดยตลอด จริงๆ
แล้วนางมีความสามารถแก่กล้ายิ่งนัก”

ข้อสงสัยมากมายผุดขึ้นในความคิดผู้ชม ใบหน้าของคนเหล่านั้นเผย
แวตกาใจและสงสัยใคร่รู้ คนที่รู้สึกหงุดหงิดงุ่นง่านมากที่สุดในเวลานี้ก็คือ
ซุซิง นางคิดไม่ถึงเลยว่าซูลั้วจะบรรลุชั้นพลังยุทธ์เอาในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ
เช่นนี้ เรื่องนี้ทำให้นางเคียดแค้นชิงชังจนปวดปลาบไปทั้งหัวใจ

“คลื่นพลังวิเศษที่แข็งแกร่งยิ่งนัก สวรรค์! พวกเจ้ารีบดูเสือดาวเพลิง
สองตัวนั้นเร็ว” ไม่รู้ว่าใครเป็นคนกรีดร้องขึ้นมา พริบตานี้ทุกสายตาก็มองไป
จับที่ร่างของเสือดาวเพลิง

ยามนี้เสือดาวเพลิงสองตัวก่อรูปร่างขึ้นมาแล้ว หากเทียบกับก่อนหน้านี้
นี้ เจ้าเสือดาวเพลิงก็มีรูปร่างใหญ่โตขึ้นกว่าเดิมมาก ลำตัวของมันเปล่งประกาย
เพลิงสีส้มลุกโชน ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้มจนเกือบจะกลายเป็นสีม่วง

เสือดาวน้ำแข็งของซุซิงผละถอยหลังไปสองก้าวทันทีที่เห็นเสือดาวเพลิง
สัญชาตญาณของมันสัมผัสได้ถึงพลังอำนาจอันแข็งแกร่งที่แผ่ออกมาจากร่าง
ของเสือดาวเพลิง ในใจของมันเกิดความเกร็งเกรงขึ้นมาทันที

“โจอมตี! ปะทะ!” ซุซิงตะโกนก้อง ทว่าเสือดาวน้ำแข็งของนางเอาแต่
ถอยหลัง ไม่กล้ากระโจนไปข้างหน้าอยู่แบบนั้น ซุซิงโมโหจนเส้นเลือดปูดโปน
ไปหมด นางยื่นมือออกมา จากนั้นเสี้ยวสีนิลก็ปรากฏขึ้นกลางฝ่ามือ

“บุก!” ซุซิงสะบัดแสอออกไปอย่างไม่ลังเล เสือดาวน้ำแข็งสองตัวรับรู้ได้
ถึงจิตใจอันฮึกเหิมของผู้เป็นนาย แม้วามันจะหวั่นเกรง แต่ก็จำใจกัดฟัน
ดาหน้าเข้าหาศัตรู

ซูลั้วยกยืมเอ็นชาอำมหิต นางยังไม่ได้ขยับตัวทำอะไร ทันใดนั้นเอง
เสือดาวเพลิงก็ปรากฏตัวขึ้นอีกสอง...สี่ตัว! ซูลั้วก่อกองเสือดาวเพลิงได้ถึงสี่ตัว!
ทุกคนพากันตะลึงงัน เพราะตามหลักทั่วไปแล้ว ผู้มีพลังยุทธ์ชั้นเก้าระดับต้น

จะก่อเลือดดาวเพลิงได้สองตัว มีพลังยุทธ์ขึ้นแก้ระดับกลางจะก่อเลือดดาวเพลิงได้สี่ตัว ขณะที่พลังยุทธ์ขึ้นแก้ระดับสูงจะก่อเลือดดาวเพลิงได้หกตัว...ตอนนี้แม้แต่ซุซิงยังก่อเลือดดาวน้ำแข็งได้ไม่ถึงสี่ตัวด้วยซ้ำ แต่ซูลัวกลับก่อเลือดดาวเพลิงขึ้นสี่ตัวได้อย่างง่ายดาย แบบนี้มันหมายความว่าอย่างไรกัน หมายความว่าพลังยุทธ์ของซูลัวนั้นเหนือกว่าซุซิงไปแล้ว

จากคนขึ้นโกงที่ใครๆ ก็ดูแคลน มาบัดนี้กลับมีพลังยุทธ์เหนือกว่าซุซิง ความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงที่เกิดขึ้นกับซูลัว ทำให้หลายคนแทบจะตั้งรับไม่ทัน

บนเวทีประลองยุทธ์ เลือดดาวเพลิงสี่ตัวโอบล้อมเลือดดาวน้ำแข็งสองตัวเอาไว้ เลือดดาวน้ำแข็งเดิมทีก็เกรงในอำนาจอีกฝ่ายมากอยู่แล้ว บัดนี้ด้วยกำลังที่ด้อยกว่าถึงหนึ่งเท่า พวกมันจะเอาชนะศัตรูได้อย่างไรกัน

“หิงๆๆ” แค่พริบตาเดียว เลือดดาวน้ำแข็งก็ถูกเลือดดาวเพลิงกลืนกิน และกำลังลดลงจนหมดสิ้น

ซูลัวยืนสง่าอยู่บนเวที สายลมพัดเส้นผมสีดำสลวยของนางพลั่ว ไบหนำนั่งงมอย่างไร้ที่เปรียบ หญิงสาวหัวเราะเอื่อยๆ รอยยิ้มเจิดจ้าดังดอกไม้ในฤดูร้อน “ซุซิง...เจ้ารู้สึกเช่นไรเล่า”

“ซูลัว!” แล่สีนิลในมือซุซิงถูกบีบจนป็นี่เป็นผุยผง ตอนที่เลือดดาวน้ำแข็งถูกกลืนกินไปเมื่อครู่นี้ ส่งผลกระทบต่อพลังยุทธ์ของนางอย่างหนักหน่วง เพราะพวกมันทั้งสองตัวก่อขึ้นจากพลังวิเศษในกายนาง

“ซุซิง...เจ้าบาดเจ็บแล้ว ซ้ายยังไม่ใช้เข่าอะ อีกด้วย” ซูลัวหัวเราะแผ่วเบา ทว่าในสายตาของซุซิง ท่าทางเช่นนี้กลับเป็นการเหยียดหยันกันซึ่งๆ หน้า

“ซูลัว หากไม่เอาชีวิตเข้าวันนี้ ข้า...ซุซิงจะฆ่าตัวตายบนเวทีประลองยุทธ์แห่งนี้เอง!” ไบหน้ำของซุซิงบิดเบือน่าเกลียด นางเอ่ยคำสวดสาบานออกมาทันทีที่สิ้นเสียง เจ้าตัวก็กลืนโอสถสีขาวราวหิมะลงไปในหนึ่งเม็ด จากนั้นก็พุ่งทะยานเข้าไปสู่ลัวด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้า

การโจมตีจากซุซิงแข็งแกร่งกว่าที่ซูลัวคิดเอาไว้มากนัก ต้องเป็นเพราะ

โอสถสีขาวเม็ดนั้นแน่นๆ แม้จะไม่ว่ามันคือโอสถใด ทว่าหลังจากที่ชูชิงกลืนมันลงไป พลละกำลังของนางก็ดูจะพุ่งพรวดขึ้นในระดับสูงสุด สถานการณ์ในยามนี้ทำให้ชูลั่วต้องเพิ่มความระมัดระวังขึ้นในทันที หญิงสาวครอบครองของตัวเองไว้ด้วยมิติว่างเปล่าทันทีที่ชูชิงปะทะเข้าไป เปรียบตามันเอง! ฝนเพลิงก็โปรยปรายลงมาจากท้องฟ้าเหนือศีรษะของชูลั่ว

“ฝนเพลิง?” บรรดาผู้อาวุโสจากสกุลใหญ่ที่อยู่ด้านล่างเวทีผุดลุกขึ้นในทันที มีก็แต่ผู้ครอบครองธาตุไฟและธาตุน้ำแข็งเท่านั้นที่จะล่าแดงเคล็ดวิชานี้ออกมาได้ โฉนชูชิงถึงทำได้เล่า นางครอบครองธาตุน้ำแข็งไม่ใช่หรือ เหตุใดจึงโจมตีด้วยพลังธาตุไฟและธาตุน้ำแข็งได้ ทุกคนมองไปทางชูชิงอย่างไม่อยากเชื่อสายตา ขณะเดียวกันก็หันไปมองชูลั่วด้วยแวตาทะลึงใจ เพราะหลังจากที่สองธาตุนี้ผสานกันแล้ว พลังยุทธ์ของผู้ใช้ก็จะแข็งแกร่งขึ้นมาก เพราะฉะนั้นแม้ว่าตอนนี้ชูลั่วจะบรรลุถึงขั้นเก้าแล้ว แต่นางก็ไม่มีทางเอาชนะชูชิงได้เป็นแน่ หากผสานสองพลังธาตุให้เป็นหนึ่งเดียวกันได้ก็ย่อมแข็งแกร่งกว่าผู้มีพลังยุทธ์อื่นๆ ที่อยู่ไนชั้นพลังเดียวกัน ชูลั่วผู้นำสงสาร...ทุกคนได้แต่ทอดถอนใจออกมาด้วยความรู้สึกเดียวกัน

ฝนเพลิงโปรยปรายลงมาทั่วราวกับเกล็ดหิมะบิดพลิ้ว ทว่าฝนเพลิงสีแดงชาดที่ห่อหุ้มด้วยประกายสีขาวเหล่านั้นกลับแฝงไปด้วยยานุภาพการโจมตีที่หนักหน่วง

“ชูลั่ว! ตายเสียเถิด!” ชูชิงคำรามก้อง จากนั้นก็รวบรวมพลังพิเศษทั้งหมดแล้วกระหน่ำเข้าไปสู่ลั่ว เปรียบตามัน ทว่าทั้งเวทีประลองยุทธ์ก็ถูกปกคลุมไปด้วยฝนเพลิง ชูลั่วคิดจะหนีก็หนีไม่พ้น

ชูจื่ออันที่อยู่ด้านล่างเวทีประลองลึงโลดใจเป็นที่สุด ชูลั่วจะตายแล้ว! ในที่สุดนั่งตัวดีที่ทำลายเกียรติและศักดิ์ศรีของเขาหลายครั้งหลายหนก็ตายไปได้เสียที...หากไม่ได้อยู่ต่อหน้าธารกำนัลเช่นนี้แล้ว ชูจื่ออันต้องหัวเราะออกมาอย่างบ้าคลั่งเป็นแน่

ทว่าเวลานี้ชูลั่วกลับยืนสงบนิ่งอยู่ที่เดิม สายตาของนางมองปราดไปยัง

ชูฉ้ออันที่ล่ำพองใจด้วยความบ้าคลั่ง สุดท้ายก็จับหนึ่งที่ใบหน้าของชูชิง ดวงตาฉายแววเย้ยหยัน “ชูชิง เจ้าคิดว่าจะชนะจริงๆ อย่างนั้นหรือ”

“สังหารเจ้าตายตายเสียยิ่งกว่าพลิกฝ่ามือ” ชูชิงหัวเราะก๊องออกมา เป็นไม้ตายของนาง เป็นไม้ตายที่นางวิงวอนให้ท่านอาจารย์ฝึกฝนให้ก่อนที่จะเดินทางจากสำนักมา นางตั้งใจใช้มันเพื่อสังหารชูฉ้อโดยเฉพาะ!

“เช่นนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นก็จับตาดูให้ดีแล้วกัน” ชูฉ้อหัวเราะขัน จากนั้นก็สะบัดแขนเสื้อ ตอนที่ฝนเพลิงกำลังจะตกลงมากระหน่ำ รุ่งๆ ก็เหมือนมีเกราะป้องกันที่ขัดขวางฝนเพลิงเหล่านั้นไม่ให้ปะทะเข้าสู่กายของชูฉ้อ อันที่จริงแล้วอาวุธจากชูชิงเข้าไม่ถึงตัวชูฉ้อในระยะสิบเมตรด้วยซ้ำไป

ชูชิงตะลึงพรึงเพริด ทุกคนในที่นั้นก็จ้องมองชูฉ้ออย่างไม่อยากจะเชื่อเช่นกัน เกิดอะไรขึ้น! ฝนเพลิงถึงได้กระเด็นกระดอนออกไปแบบนั้น เรื่องนี้มีสายสนกลในอะไรกันแน่

ชูชิงทวาดดั่งลัน “ปะทะ! ปะทะ!” ชูชิงบังคับทิศทางของฝนเพลิงให้พุ่งตรงเข้าสู่ชูฉ้อ ทว่าเหมือนบริเวณสิบเมตรรอบๆ ตัวชูฉ้อจะมีแนวป้องกันที่มองไม่เห็นซึ่งปกป้องนางเอาไว้จากการโจมตีทุกชนิด

“ข้าไม่เชื่อ!” พอเห็นสถานการณ์ตรงหน้า ชูชิงก็แทบจะคลุ้มคลั่งขึ้นมา ชูฉ้อแค่นยิ้มหยัน “เจ้ามีไม้ตายอยู่คนเดียวหรือไรกัน ประเมินผู้อื่นต่ำเกินไปเสียแล้ว”

“เป็นไปได้!” ชูชิงคำรามก้อง พอเห็นว่าฝนเพลิงทำอะไรชูฉ้อไม่ได้เลยแม้แต่นิด นางก็แทบจะเสียดสี ก่อนจะพุ่งกระโจนเข้าสู่ชูฉ้ออย่างบ้าคลั่งราวกับหญิงเสียดสี

ชูฉ้อยกยิ้มเย็นชาที่แฝงแววปรามาสออกมา “ชูชิง! เจ้ารันทาที่ตายเองจะโทษข้าไม่ได้นะ”

ใกล้เข้ามาแล้ว ยี่สิบเมตร สิบเมตร ห้าเมตร! จังหวะที่ชูชิงพุ่งตัวเข้ามาอยู่ในมิติว่างเปล่าของชูฉ้อ หญิงสาวก็ยกยิ้มเจ้าเล่ห์ร้ายกาจขึ้น จากนั้นชูฉ้อก็ส่งความขึ้นในใจเบาๆ ‘ลดความเร็วครึ่งเท่า!’ ชูชิงที่อยู่ในมิติว่างเปล่าถูกพลัง

กดดันโถมทับขึ้นเป็นเท่าตัว

ตอนที่พลังกดดันโถมเข้าใส่ร่างนั้น ชูซิงก็ได้สติกลับมาในทันที นางรู้สึก ว่าสถานการณ์ไม่เข้าที่เสียแล้ว ระเบิดเมตรอบตัวชูล่วนี้ดูแปลกพิลึก ทว่า กว่าจะคิดได้ก็สายไป ไม่มีใครรู้ว่าชูล่วนี้มีอาวุธชั้นเทพอย่างมิติว่างเปล่า และก็ ไม่มีใครรู้ด้วยว่าในมิติว่างเปล่านี้ ชูล่วนี้คือเจ้า หากนางคิดจะลดทอนความเร็ว ของผู้อื่น ก็สามารถทำได้ง่ายตาย ตอนที่ชูล่วนี้ลดความเร็วของชูซิงลง ก็ทำให้อีกฝ่ายตกอยู่ในสถานการณ์เป็นรองเรียบร้อยแล้ว

“เหนือกว่าผู้มีพลังยุทธ์ในชั้นเดียวกันอย่างนั้นหรือ” ชูล่วนี้หัวเราะเยือก “ถ้าเช่นนั้นข้าขอพิสูจน์ดูสักหน่อยว่า เจ้าจะเหนือกว่าใครในผู้มีพลังยุทธ์ ชั้นเดียวกันจริงหรือไม่” ทันทีที่ลิ้นเสียง ชูล่วนี้ก็โจมตี

เปลวเพลิงขนาดใหญ่หกลายพุ่งทะยานออกมาและล้อมท้องฟ้าจนกลายเป็นสีแดงฉาน สีแดงปานโลหิตนั้นสาดสะท้อนไปบนใบหน้าของชูซิง เจ้าตัว ล้มพับได้อย่างชัดเจนว่าเทพเจ้าแห่งความตายกำลังจะมาเยือน

“ไม่! ไม่! ข้าจะตายไม่ได้!” ชูซิงถอยกรูดไปด้านหลัง นางได้สติคืนมา ทันที พื้นที่สิบเมตรรอบกายชูล่วนี้แปลกประหลาดนัก แต่หากนางพ้นจาก บริเวณนี้ไปได้ เช่นนั้นก็คงรอดพ้นสถานการณ์นี้ไปหรือไม่

“คิดจะหนีอย่างนั้นหรือ ไม่ง่ายขนาดนั้น!” ชูล่วนี้สังเกตเห็นว่าชูซิง พยายามจะหนีออกจากมิติว่างเปล่าของนาง เจ้าตัวก็รีบออกกระบวนท่าโจมตี ในทันที

ยามนี้ชูซิงอัดอั้นใจยิ่งนัก เดิมทีนางเป็นฝ่ายไล่ล่าชูล่วนี้ เดิมทีนาง ต้องการสังหารชูล่วนี้ให้ตายไปเสีย แต่บัดนี้นางกลับเป็นฝ่ายถูกสังหารเสียเอง เรื่องนี้ทำให้ชูซิงแทบจะกระอักเลือดตายเพราะความแค้นเคือง

“ชูซิง...เจ้าคิดจะสังหารข้าไม่ใช่หรือไร หนีอะไรกันเล่า” เสียงเย้ยหยัน ของชูล่วนี้ดังลอยมาไม่หยุด ชูล่วนี้รู้ว่าครั้งนี้นางจะปล่อยให้อีกฝ่ายหนีไปไม่ได้ เป็นอันขาด เพราะชูซิงเห็นมิติว่างเปล่าของตนเองเข้าให้แล้ว ถ้านางไม่ตาย นาง ต้องโดนทวนทวนเรื่องนี้ออกไปแน่ๆ ชูล่วนี้ไม่ต้องการให้เกิดปัญหาใดๆ ตามมาอีก

ฝ่ามือข้างลำตัวของชูซิงกำเข้าหากันแน่นจนปลายเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ
จังหวะที่เปลวเพลิงกำลังจะเข้าปะทะศีรษะของนาง วินาทีนั้นเอง...เสียงฟឹบก็
ดังขึ้น จากนั้นชูซิงก็หายวับไปจากมิติวางเปล่าของซูลั้ว

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เครื่องหมายคำถามตัวใหญ่ผุดขึ้นในหัวของซูลั้ว แต่
พอเห็นก้อนหินที่อยู่ในมือของชูซิง หญิงสาวก็เหือดดาลขึ้นมา หินข้ามมิติ
อีกแล้วหรือ! หินข้ามมิติเป็นมิติเคลื่อนที่ ไม่มีใครรู้ว่าระยะทางที่หินข้ามมิติส่ง
ออกไปว่าจะใกล้หรือไกลแค่ไหน ครั้งก่อนหลี่เหยาเหยาที่อาศัยหินข้ามมิตินี้
หนีเอาตัวรอดไปได้ ตอนนั้นชูซิงก็คิดจะหนีอีกอย่างนั้นหรือ

แต่ไม่ว่าชูซิงโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ เพราะครั้งนี้หินข้ามมิติส่งนาง
ออกไปไม่ไกลพอ นางปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งที่ขอบเวทีประลองยุทธ์ ทว่าก็
รอดพ้นจากมิติวางเปล่าของซูลั้วไปได้โดยไม่ต้องสงสัย ยามนี้ชูซิงต้องเผชิญ
หน้ากับทางเลือกที่ยากจะตัดสินใจ หนึ่งก็คือฉวยจังหวะที่ซูลั้วยังตามมาไม่ทัน
กระโดดหลบหนีไปท่ามกลางคนหมู่มาก สองก็คือหันกลับไปโรมรันกับซูลั้วให้
ตายกันไปข้างหนึ่ง สถานการณ์บีบคั้น หากเลือกผดย่อมหมายถึงชีวิต ยามนี้
ชูซิงได้แต่ยืนนิ่งค้างอยู่กับที่เพราะไม่ว่าจะเลือกเส้นทางใดดี

หินข้ามมิติ...ตอนที่ชูซิงมองหินข้ามมิติในมือของตนเอง จู่ๆ ความคิด
หนึ่งก็ผุดวามขึ้นมา สวรรค์! นางรู้แล้วว่าเพราะเหตุใดบริเวณรอบกายซูลั้ว
ถึงได้พิลึกพิลั่นนัก มิติ! ซูลั้วต้องเป็นผู้ครอบครองธาตุมิติแน่ๆ! จากข่าวที่นาง
สืบทราบมาก่อนหน้านี้ ซูลั้วรู้วิชาเคลื่อนไหวไว้งา แล้วไหนจะคลื่นพลังแปลกๆ
รอบกายนางอีกเล่า หากเดาไม่ผิดละก็ สิ่งนั้นต้องเป็นมิติวางเปล่าแน่ๆ! พอ
คิดได้แบบนี้ ชูซิงก็เหมือนคนฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้ง

นางหันมาหัวเราะเยาะลั่นใส่ซูลั้ว “ซูลั้ว ถึงข้าสังหารเจ้าไม่ได้ แต่ให้หล้า
นี้มีคนมากมายที่สังหารเจ้าได้ เพราะเจ้าครอบครองสิ่งล้ำค่าที่ชวนให้ผู้อื่นริษยา
มากเกินไป!”

หัวใจของซูลั้วกระตุกวบ หรือว่าชูซิงจะรู้ความลับของนาง หากชูซิงรู้
ถ้าเช่นนั้นก็คงไม่ได้การเสียแล้ว! ครั้งนั้นท่านอาจารย์ยอมสละมิติของตนเอง

สร้างถุงเงินขึ้นมา และนำออกไปประมูลในตลาดก็เพื่อปกปิดเรื่องสถานะของนาง หากเรื่องนี้นางเป็นผู้ครอบครองธาตุมิติแพร่ออกไป ถึงตอนนั้นต้องยุ่งยากเป็นแน่ เงื่อนไขที่ท่านอาจารย์ตกลงเอาไว้กับบรรดาผู้อาวุโสจากสกุลใหญ่เหล่านั้นก็อาจจะเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น เหมือนกับที่ชูซิงกล่าวไว้จริงๆ สิ่งล้ำค่าที่ชูล้วยครอบครองและชวนให้ผู้คนปรารถนาที่จะแย่งชิงนั้นมีมากจนเกินไป

เลือดของนาง มิติของนาง สัตว์วิเศษของนาง ทุกอย่างล้วนแต่ชวนให้ผู้คนริษยาตาร้อน ที่สำคัญที่สุดก็คือ หากข่าวการเป็นผู้ครอบครองธาตุมิติของนางเล็ดลอดออกไปละก็ เรื่องที่ชูล้วยลั่นสะดมวังเวยยังก็จะถูกจับได้ในทันที! ถึงตอนนั้นคนของวังเวยยังก็จะร่วมกันเล่นงานนาง นอกเสียจากว่าปรมาจารย์หรงอวินจะสังหารคนของวังเวยยังได้หมดสิ้น ไม่เช่นนั้นคนเหล่านั้นต้องไล่ล่าสังหารนางไม่หยุดเป็นแน่ ด้วยเหตุผลนานาประการทั้งหลาย มิติของนางจะถูกเปิดโปงในเวลานี้ไม่ได้เป็นอันขาด!

ไม่ว่าให้ชูซิงได้เอ่ยจนจบ ชูล้วยก็สะบัดแขนเสื้อ จากนั้นเถาว์ลย์สีทองก็พุ่งทะยานเข้าหาชูซิงในทันที ด้านหลังของชูซิงคือริมเวทีประลองยุทธ์ จะหนีก็หนีไม่พ้น ตอนที่เจ้าตัวกำลังตะลึงงันอยู่นั้น เถาว์ลย์เส้นยาวก็ก่อตัวเป็นกรงขังและกักชูซิงเอาไว้ด้านใน

ชูซิงก็ลี้ภัยเลือกไปมากับพื้น นางทั้งคืนร่น ทั้งพยายามทลายกรงขัง ทว่าดันเซียงซื่อที่กลายพันธุ์มาแล้วถึงสามระยะหาใช้พันธนาการที่ชูซิงจะหลบหนีออกมาได้ง่ายๆ ยิ่งคืนร่นนานเท่าไร กรงขังตันจวีหลิงก็ยิ่งรัดแน่นขึ้นเรื่อยๆ ไม่รู้ว่าเถาว์ลย์ของมันเป็นหนามแหลมอกขึ้นมาจากตั้งแต่เมื่อไร หนามเล็กๆ เหล่านั้นเรียวยาวแหลมยิ่งกว่าเข็มปักผ้า ทิ่มแทงเข้าไปที่ผิวกายของชูซิง กรงเถาว์ลย์ก็บีบตัวแน่นแทบจะผสานเป็นร่างเดียวกับนักโทษของมันที่อยู่ด้านใน

“อ้า!” หนามแหลมทิ่มแทงไปทั่วร่าง พวกมันหาใช้หนามธรรมชาติๆ ไม่แต่ยังปนไปด้วยพิษร้ายแรงที่มาจากตันจวีหลิง เป็นพิษที่ทำให้ปวดร้าวไปทั้งระบบประสาท ด้วยเหตุนี้แม้ว่าชูซิงจะเป็นถึงผู้มีพลังยุทธ์ขั้นเก้า แต่นางก็ยัง